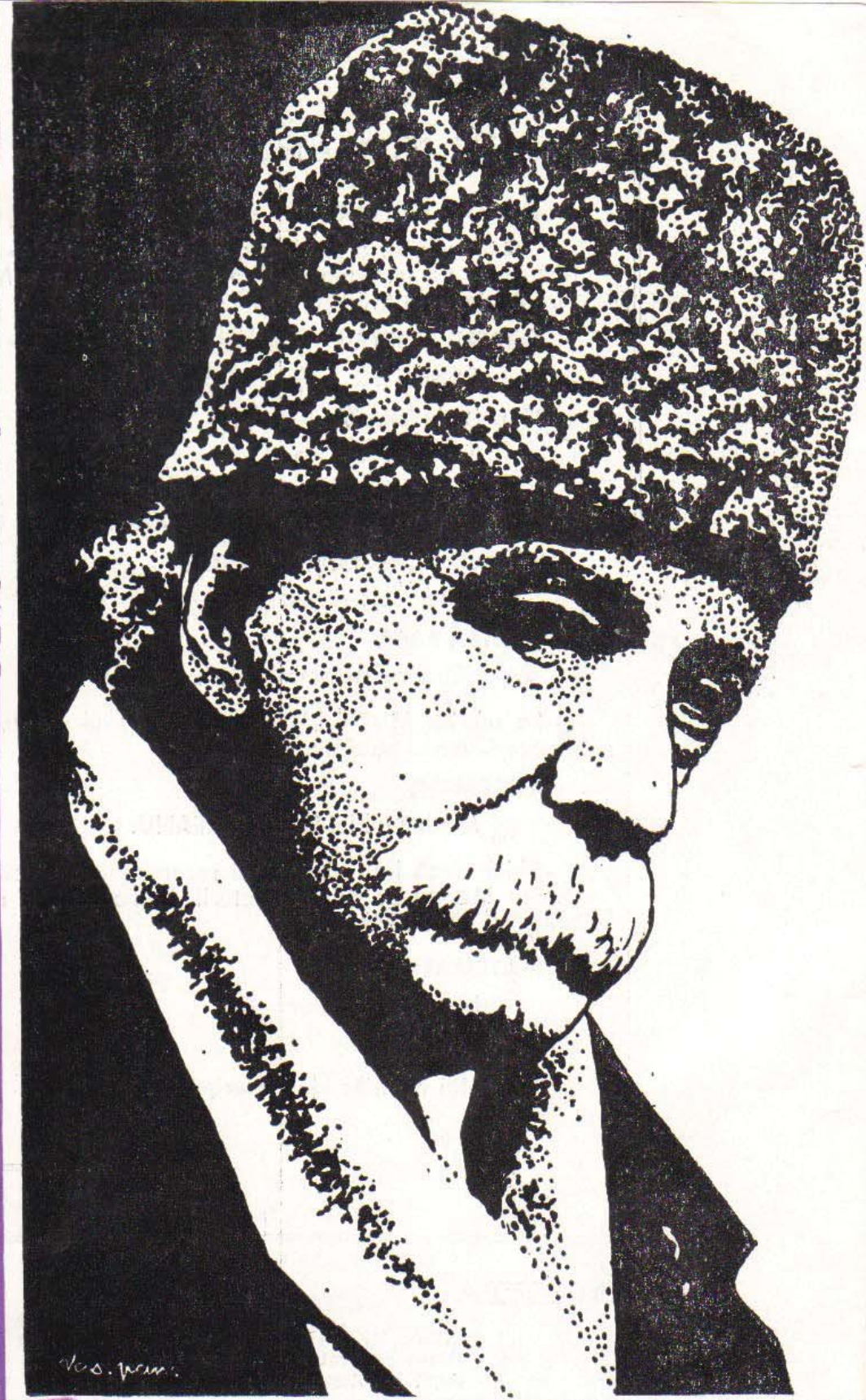

ARTUSAZA

PUBLICAȚIE A ELEVILOR LICEULUI „UNIREA” FOCSANI

ANUL VII – NR. 49-50-51 (SERIE NOUA) IANUARIE–MARTIE 1978

ÎN NUMĂRUL VIITOR

DIALOG LITERAR

„Hotărîrea de a publica pamfletul «Baroană» a fost luată de întreaga familie”. (Convorbire cu Mișura Argezi, la Mărțișor).

ORAȘUL NOSTRU

Focșani '78

ISTORIE LITERARĂ

Topîrceanu – inedit

Răsfoind **CARNETUL CU AMINTIRI**, prof. univ. dr. Gh. Bulgăr îl va evoca pe **Tudor VIANU**.

ANCHETA „REVISTEI NOASTRE”

Spectacole și spectatori

CARTEA RARĂ

„Curierul de ambe sexe”.

La rubrica **MUZICĂ**, Carmen Mogoș ne va vorbi despre **Cîntecul patriotic**.

REMEMBER

Mormîntul lui **Liviu REBREANU**.

Chiar dacă l-ați vizitat, vă recomandăm să citiți despre Muzeul de științele naturii din Focșani, la rubrica **VĂ PREZENTĂM**.

MATEMATICĂ

Istoria numerelor

FOLCLOR

Noi variante ale „**Mioriței**”.

COPERTA I

Dan **BARBILIAN** (Ion **BARBU**).
Desen realizat de Vasile Pănescu,
după o fotografie de N. Cristoveanu (1958).

REVISTA NOASTRĂ

— FONDATA IN 1912 —

PUBLICAȚIE
A ELEVILOR
LICEULUI
„UNIREA”
FOCȘANI

DIALOG LITERAR

13 septembrie 1977. Pe o ploaie mărunță, ajungem în cartierul Cotroceni. Intrăm pe strada Garol Davila. Pe stînga, la nr. 8, este casa celebrului poet-matematician. Soția sa, profesoara Gerda Barbilian, ne așteaptă.

Întîlnirea este pregătită de muzograful Florin Sabău, vechi și statornic prieten al „Revistei noastre”.

O cărăruie pavată duce în fața unei uși, pe care se află o plăcuță metalică, cu numele gravat al matematicianului: Dan Barbilian. În prag, ne înfrîmpină o femeie distinsă, cu ochi albaștri și fața luminată de un zîmbet cald.

Pășim cu emoție într-o încăpere mare, unde lucrurile sînt dispuse simplu: în mijloc, o masă înaltă de lötoli; lângă fereastră, biroul poetului; alături, biblioteca încărcată în special, cu cărți de matematică; pe pereți tablouri, fotografil și desene.

Gerda Barbilian: Deși au trecut 16 ani de la moartea soțului meu, n-am schimbat nimic. Fără ieri a plecat dintre noi.

Li oferim cîteva exemplare din „Revista noastră”. La rubricile „Dialog literar” și „Note de drum”, înfrînce relatările vizitelor făcute de noi acasă la G. Călinescu, Șerban Cioculescu, George Bacovia, la Muzeul literaturii române.

Gerda Barbilian: — Foarte interesant! Văd că revista a fost fondată la începutul secolului. Și la mine, cînd vreți să veniți?

Petrache Dima: La sfîrșitul lunii viitoare.

Gerda Barbilian: Vă aștept cu plăcere.

La ieșire, în stînga, lângă gard, zărim locul unde a fost salcia sub care autorul „Jocului secund” își înmormînta clinii.

Gerda Barbilian: — S-a prăbușit la

În ultimele
opt veacuri,
al doilea
mare matematician
și mare poet al lumii

românul

DAN BARBILIAN

(Ion Barbu)*

* „După Omar Khayyam⁹⁹), istoria culturii nu cunoaște decît un singur exemplar creator de înaltă valoare în fiecare dintre cele două domenii-ree ale cunoașterii, poezia și matematica. Acesta este poetul Ion Barbu, cunoscut ca matematician sub numele Dan Barbilian. Omar Khayyam a trăit într-o perioadă (secolele XI—XII) în care diferențierea diferitelor domenii ale cunoașterii, gradul lor de specializare erau încă foarte slabe. În aceste condiții, o activitate simultană în poezie și în matematică apare oarecum explicabilă, chiar dacă ea se soldează cu rezultate tegite din comun în fiecare din cele două domenii, așa cum s-a întîmplat cu Omar Khayyam: Rubaiatele sale sînt la fel de celebre ca și Algebra sa. (Solomon Marcus — „Din”

DIALOG LITERAR

Interviu cu
prof. GERDA BARBILIAN,
soția poetului

cîteva zile după încetarea din viață a soțului meu. Dar nu din cauza unei iurtuni, așa cum spun unii biografii. Pur și simplu, a căzut, fără cețiune vreunui factor extern.

22 octombrie 1977.

Gerda Barbilian : — Ați sosit ?

Petrache Dima : — Da.

Gerda Barbilian : — Unde sînt elevii ?

Petrache Dima : — În autocar. Cu cîți pot să vin ?

Gerda Barbilian : — Aduceți-i pe toți.

Petrache Dima : — Păi, sînt vreo 40...

Gerda Barbilian : — Nu-i nimic. Aici, au fost și 60.

Gestul ne mișcă. Gazda vine în întâmpinarea lor. Și pentru că soarele mai aruncă o lumină, e drept, palidă, vrem să ne fotografiam în lafa casei. Costică Răduc trece pe trotuarul central și de-acolo ne cranjează, după felul în care i se proiectează imaginea în aparat. Mașinile și troleibuzele se joiesc viforos în dublu sens, formînd un zid mișcător între noi și el. Ager, prinde momentul și declanșează.

În camera de lucru, pe o mîsuță, sînt expuse cărți, manuscrise și fotografii.

Dialogul începe :

Petrache DIMA : — În numele elevilor Liceului „Unirea” din Focșani, țin să vă mulțumesc din toată inima pentru căldura cu care ne-ați primit. Azi-dimineață, în semn de omagiu, am pus o floare pe mormîntul soțului dv., la cimitirul Bellu.

Am venit aici pentru a vedea unde a trăit și a creat unul dintre cei mai mari matematicieni și poeți ai lumii și pentru a afla de la dv. și alte aspecte care nu sînt consemnate în lucrările dedicate lui.

Margareta BAHAMAT, clasa a XII-a A: Știu că Ion Barbu v-a cunoscut în Germania. După căsătorie, v-ați stabilit în România. Ce impresie v-a produs țara noastră ?

Gerda BARBILIAN : — Mi s-a părut o țară foarte pitorească, puțin orientală, dar bogată. Totuși m-a frapat un lucru : aspectul țărănilor.

Preocupări ale organelor și organizațiilor U.T.C. din școli pentru înfăptuirea hotărârilor de partid privind

DEZVOLTAREA ȘI PERFECTIONAREA ÎNVĂȚĂMÎNTULUI

Anghel GHIMPU,
prim-secretar al Comitetului
județean Vrancea al U.T.C.

Transpunerea în viață a măsurilor privind perfecționarea învățămîntului, adoptate de Plenara C.C. al P.C.R. din 28-29 iunie 1977, vizează — în esența lor, o profundă transformare a învățămîntului liceal, profesional și superior, în-o concepție modernă, revoluționară, care asigură legarea organică a acestuia de viață, creșterea rolului său în pregătirea și educarea tinerei generații în concordanță cu nevoile reale ale dezvoltării economice și sociale ale patriei.

Aplicarea acestora în plin proces de desfășurare a cincinalului revoluției tehnico-științifice — demonstrează legătura indisolubilă dintre cursul mereu ascendent al dezvoltării social-economice și perfecționarea învățămîntului, corelația dintre programul tehnico-economic și pregătirea cadrelor la nivelul acestor exigențe.

Amplul proces de transformare revoluționară a școlii românești nu poate fi conceput fără implicarea tot mai deplină a organizațiilor U.T.C. în problematica de conținut a învățămîntului, fără intervenții prompte a organizațiilor U.T.C., a elevilor, cu propuneri, sugestii concrete, de îmbunătățire a calității lecțiilor, a orarelor școlii, a meditațiilor și consultațiilor, a cercurilor și societăților. Cu alte cuvinte, inclusiv manualul, programa și planul de învățămînt trebuie să constituie obiectul preocupărilor organelor și organizațiilor noastre.

O sarcină importantă revine organizațiilor din școli, în direcția dezvoltării răspunderii elevilor, a fiecărui membru al organizației, pentru o cit mai temeinică pregătire profesională, teoretică și practică. Principala preocupare a organelor și organizațiilor U.T.C. din școli trebuie să o constituie dezvoltarea răspunderii fiecărui elev, față de pre-

gătirea profesională în așa fel încît, la absolvirea unei forme de învățămînt, fiecare tînr să se poată integra în producție încă din prima zi de activitate. Se impune, așadar, utilizarea tuturor pîrghiilor de care dispunem pentru a asigura ridicarea nivelului de pregătire profesională și politică, pentru educarea sa prin muncă și pentru muncă. Tot ceea ce urmează să facem în continuare ca organizație revoluționară de tineret trebuie să se subordoneze acestui imperativ.

Întrecerea utecistă „Tineretului — factor activ în realizarea cincinalului revoluției tehnico-științifice“ a condus la o amplificare a preocupărilor organizațiilor noastre pentru pregătirea profesională a elevilor, pentru îndeplinirea planurilor la toți indicatorii economici, pentru eliminarea absențelor de la cursuri și de la instruirea practică, reducerea numărului repetenților și corigenților.

Măsurile privind perfecționarea învățămîntului și pe baza acestora, decretul privind învățămîntul liceal și profesional asigură un cadru și mai larg de reprezentare a organizațiilor U.T.C. din școli în organele colective de conducere, ceea ce reflectă încrederea pe care conducerea partidului și statului nostru o are în tînăra generație, organizația sa revoluționară. Organele și organizațiile U.T.C. trebuie să răspundă acestei încrederi prin manifestarea lor ca un factor activ în transformarea structurală a învățămîntului, pentru înfăptuirea indicațiilor secretarului general al partidului, tovarășul Nicolae Ceaușescu. Reprezentanții desemnați de organizațiile U.T.C. trebuie să abordeze, în cadrul consiliilor de conducere, cu toată răspunderea problemele de muncă și de viață ale elevilor, să acționeze mai curajos și dinamic pentru extinderea experiențelor pozitive care apar în cadrul organizațiilor noastre.

că și pentru muncă, activitatea organizațiilor noastre din școli va înregistra un salt calitativ de gândire și acțiune prin experiența generalizării, pe baza hotărârii Comitetului Politic Executiv al C.C. al P.C.R., a autogospodăririi în internatele și cantinele pentru elevi. Trebuie să asigurăm, în mai mare măsură, cunoașterea și înțelegerea motivației educative a acestor atribuții ce revin organizațiilor U.T.C., începând din anul școlar 1977-1978. Pe baza noilor regulamente de organizare și funcționare a internatelor și cantinelor școlare se va acționa pentru implicarea comitetelor pe internat și cantină, cu un simț de răspundere sporit, în rezolvarea problemelor ce le ridică realizarea autogospodăririi.

Eficiența întregii munci politico-educative desfășurate de organizațiile U.T.C. din școli se măsoară, pentru generația actuală pe băncile școlii, prin rezultatele obținute la învățatură și în activitatea practică, în educarea comunistă, în spirit revoluționar a elevilor și prin contribuția nemijlocită la soluționarea problemelor pe care le ridică continuarea perfecționare a învățămîntului.

În vederea realizării acestui obiectiv trebuie să ne orientăm conștientul întregii activități politico-educative. Științele sociale, învățămîntul politico-ideologic, informarea politică, dezbaterile, simpoziioanele, mesele rotunde, propaganda audiovizuală, sistemul de pregătire politică, în ansamblul său, trebuie să urmărească dimensiunea politică a necesității de a învăța temeinic, de a se pregăti pentru muncă și viață, de a înțelege răspunderile majore cu care este investit tineretul, organizația sa revoluționară.

Organizațiile U.T.C. din școli au datoria de a acționa cu perseverență pentru cultivarea în toți elevii a răspunderii față de însușirea concepției materialiste despre lume și viață, pentru organizarea unor largi manifestări educative menite să contracareze influențele mistico-religioase.

Prin toate formele muncii politico-educative și culturale-artistice trebuie să acționăm pentru a face din fiecare elev un tînăr cu profunde convingeri patriotice.

În acest an școlar, potrivit regulamentului Festivalului național „Cantarea României”, se desfășoară faza de masă a ediției a II-a a acestuia.

veni, prin toate birghiile muncii politico-organizatorice, pentru crearea nu numai a unor formații artistice tradiționale, ci și pentru constituirea unor colective artistice în cămine și internate, unde este în permanență reunit un număr mare de elevi.

O atenție deosebită trebuie acordată în școli îmbunătățirii activității de pregătire a tineretului pentru apărarea patriei, urmărindu-se intensificarea educării patriotice a elevilor, în spiritul tradițiilor de muncă și luptă ale poporului și armatei noastre, asigurarea prezenței tuturor elevilor la ședințele de instruire și executarea cu regularitate a acestora; întreaga activitate desfășurată de organizațiile U.T.C. din licee și școli profesionale, în acest domeniu, trebuie să se realizeze potrivit Hotărârii Comitetului Politic Executiv al C.C. al P.C.R. din 17 februarie 1977 cu privire la activitatea de pregătire a tineretului pentru apărarea patriei.

În privința activității sportive trebuie să ne concentrăm eforturile pentru intensificarea sportului de masă în școli prin folosirea judicioasă a timpului liber, pentru generalizarea practicării gimnasticii în toate școlile, a gimnasticii de inviorare în toate internatele școlare, pentru crearea în toate unitățile de învățămînt, a asociațiilor sportive ale elevilor și pentru întărirea celor existente.

Succesul activității desfășurate de organele și organizațiile U.T.C. din școli se poate asigura numai prin participarea efectivă a tuturor utociștilor la viața internă de organizație, perfecționarea formelor, mijloacelor și modalităților de lucru în vederea creșterii capacității și puterii de acțiune a acestora în rindul tineretului școlar.

Se impune ca organizațiile U.T.C. să se ocupe mai atent de problemele de muncă și de viață ale elevilor, comitetele U.T.C. pe școală să execute o îndrumare și un control mai sistematic asupra activității birourilor organizațiilor U.T.C. de la nivelul claselor.

Organele și organizațiile U.T.C. din școli trebuie să devină un factor activ, revoluționar în traducerea în viață a hotărârilor Conferinței Naționale a P.C.R., a hotărârilor privind perfecționarea învățămîntului.

Prof. univ. dr.
Dan SIMONESCU

Adresaz un veld salut
colaboratorilor, profesorii și
clor, de publicatia « Revista
Noastra ». De interes se fie
la înaltă nivel de cultura
ei culturale v'ron care, înle-
pind în Vartaxa, prozator
din Secolul al XVII-lea și
pina la tinerea societății
contemporani din paginile
« Revistei. - ». Degea progresul
ii obliga pe acestia din uronă
sa vea cu teme noi practice, care
sa raspunda marilor probleme
de omniașia socială.

Dan Simonescu

23 oct. 1977, la « Muzeul Literaturii
Române ».

Prof. univ. dr.
Augustin Z. N. POP

În Măzeară Literaturii române
între Selegăria de elevi focșăreni
și de Praga Regelor profesor
Petrache Nișu, un salut de pre-
șentor Revistei noastre și cititorilor
ei locali și pe merite mai
cititorilor din toată țara!
Cu amabilitate servită!

Augustin Z. N. Pop
23 octombrie 1977, București

PRESA

Un rol important în viața spirituală a oricărui om îl joacă presa. Iată de ce colectivul redacțional al „Revistei noastre” s-a gândit să organizeze discuția de față.

Gabriela MOISE, clasa a XII-a B : **Ce publicații urmăriți ?**

Romulus MIRCEA, clasa a IX-a A : Ca orice elev al Liceului „Unirea”, citesc „Revista noastră”, care este bogată în reportaje, anchete, apoi „Scnteia tineretului”, organ al C.C. al U.T.C.

Paula POPESCU, clasa a IX-a A : „Scnteia tineretului”, revistele „Fizică-chimie”, „Luceafărul”.

Vasile MUSTAȚĂ, clasa a XII-a B : Mă atrag publicațiile care se apropie mai mult de noi cu gravitate, dar și cu un zîmbet, care ne fac să ne cunoaștem mai bine, într-un cuvînt, cele care ne maturizează și ne pregătesc pentru viață.

Tamara MANEA, clasa a X-a F : Îndeosebi, revistele „Terra”, „Problemele păcii și socialismului” și „Lumea”.

Florentina PINTEA, clasa a X-a F : Publicațiile Uniunii scriitorilor, apoi „Revista de istorie”, „Știință și tehnică” și, cînd o găsesc, „Secolul 20”.

Gheorghe GROSU : clasa a XII-a B : Datorită problemelor fascinante pe care le cuprind, răsfoiesc cu plăcere revistele cu caracter tehnico-științific.

Clement SATALA, clasa a XII-a B : **Le considerați un mijloc de informare, de educare sau un simplu divertisment ?**

Gheorghe GROSU : Este bine spus un mijloc de informare și de educare. Dar nu numai atât, ele devin o premiză în formarea omului nou al societății socialiste, un pas înainte în desăvîrșirea spiritului creator.

Paula POPESCU : Pe unele le consider un mijloc de informare despre relațiile vieții contemporane sau din domeniul vast al științelor și artelor, iar pe altele de educare.

Nicoleta LAZĂR, clasa a X-a F : Toate sau aproape toate au aceste funcții, însă unele dintre ele sînt și un mijloc de afirmare a tinerelor talente.

Gabriela MOISE : **Ați întîlnit probleme care vă au reținut atenția în mod deosebit ?**

Vasile MUSTAȚĂ : Da, probleme de viață care mă frămîntă și care ne frămîntă pe noi, cei care preluăm ștafeta din minile părinților, precum și problemele majore cu care se confruntă omenirea.

Gheorghe GROSU : Evoluția creației tehnico-științifice în acest cincinal și în perspectiva unui viitor mai îndepărtat.

Paula POPESCU : Noile cuceriri ale științei, viața organizației U.T.C.

Clement SATALA : **Ce aspecte ale realității ați dori să fie mai amplu reflectate în paginile lor ?**

Romulus MIRCEA : În primul rînd aș dori să se mărească numărul anchetelor printre elevi. În rîndul oamenilor muncii.

Nicoleta LAZĂR : În publicațiile pentru tineret, viața noastră a școlarilor.

Vasile MUSTAȚĂ : Permanentizarea dialogului sincer, captivant între cititori și presă pe teme din orice domeniu de activitate spre folosul tuturor.

Gheorghe GROSU : Probleme sociale, rolul crescînd al științei în viața de zi cu zi.

Gabriela MOISE : **Ați vrea să vă numărați printre colaboratorii publicațiilor pe care le îndrăgiți ?**

Paula POPESCU : Sigur că da.

Gheorghe GROSU : O astfel de participare te onorează, dar și te obligă.

Vasile MUSTAȚĂ : Da, pentru că are un rol formativ.

Clement SATALA : **Ce rubrică v-ar plăcea să susțineți ?**

Nicoleta LAZĂR : „Sport”.

Romulus MIRCEA : „Note de drum” și „Matematică” din „Revista noastră”.

Florentina PINTEA : „Istorie”, „Artă”.

Paula POPESCU : În mod deosebit, pe cea de literatură.

Tamara MANEA : „Geografia în școală” și „Geografia instructiv-educativă” („Terra”), „Evenimente și reflecții” („Problemele păcii și socialismului”) etc.

Un nume :

IRIMIA BĂLESCU

clasa a XI-a D

Intoarcere

De-aș vrea să am atît cît mi-aș dori
Rîu limpeziimea cumpenelor, tată,
M-aș tăinui fățarnic de lumile tîrzii
Plecînd să caut vraja colinelor de vată.

Și-aș găsi nuntirea trufașă în izvoare,
Miresele venind din cetățui de fum,
Din iarba-nrourată cu ochi de căprioare,
Se vor desprinde șerpîi oprindu-mă
din drum.

M-or înveli în pleoape semînțele sfărîmînd
În pîlpîirea serii misterul din lumini,
Prin timpul melancolic mă voi vedea
trecînd,
Eu, anonimul mare spre mării anonimi.

Și-oi veni nevrednic în satul tău tăcut,
Copil uitat de vreme plecat din veșnicie,
M-ai înveli, bătrîne, mirat în așternul,
Tot depănîndu-mi doine la capăt ca-n
pruncie.

Vrancea

În echilibrul serii mi-e Vrancea prea curată
Și basmele mi-s taina colinelor de mirt ;
Dormeau în mine șerpîi cînd mi-a bătut în poartă
Frumosul căldăreț cu friie de argint.

El cobora din doină-n miros de prispă veche
Din țara-n care timpul nuntit-a voievozii,
Din logodnica morții în omul nepereche
Cîntînd o ! lerui, doamne, prin pleoapele zăpezii.

Și au venit prin cetini-luminile turnînd
În cumpeni veșnicia din somnul de mioare
Opritu-s-au din horă miresele privind
Cum ne scurgeam prin lucruri cu turma către soare.

Slavă României socialiste!

*Inmugurește-n noi lumina, clădită-n frunți de ape,
 Și-n orice anotimp, în pașii vii, metalici,
 Topim oțelul minții, ne dăluim făclia,
 Noi, tineri comuniști, aici, în România.
 Când ne întoarcem brațul către lumina vie,
 Noi facem zborul vis și inima solie,
 Între Carpați, la Olt, la Milcov, peste Mureș,
 Trăim incandescența, și clipa, și vecia.
 Sintem credința-n toate, pământului datoare
 Cu gândul și cu brațul, cu visul de culoare,
 Ecoul dinspre veacuri, luptînd îl primenim,
 Aici, în România, de la-nceput ne știm.
 Noi, tineri comuniști, aici, în România,
 Topim oțelul minții, ne dăluim făclia,
 Și-n orice anotimp, în pașii vii, metalici,
 Inmugurește-n noi lumina, clădită-n frunți de ape.*

*Petrișor DUMITRU,
 cl. a XII-a A, Liceul pedagogic — Focșani*

Poem pentru rostirea cuvintelor

*Cuvintele ce le rostim sînt flori
 albe, roșii sau albastre,
 cuvintele ce le rostim flori sînt
 izvorînd din soare!e inimilor
 noastre.*

*Astfel cuvîntul Patrie
 e-un crin-destăinuire
 cuvîntul Carpați e-o floare de colț,*

*un alb trandafir e cuvîntul tinerețe
 și-o crizantemă este cuvîntul iubire.
 Și tot așa cuvintele ce le rostim
 sînt flori albe, roșii sau albastre,
 și flori rămîn izvorînd
 din soarele inimilor noastre.*

Virgil PANAIT

Belșug

*Simt o toamnă prin aer
 Vîrsta ploilor încă n-a început ;
 E doar o rotire în fruct
 Ca un dor de cules...*

Prieteni,

*Haideți să scuturăm crengile țării de
 poeme!*

Să stoarcem miremele viei în pumni!

Priviți :

Cămara mi s-a strîmbat de prea-plin

Și toamna se dăruie,

Dăruie încă...

Anca Jitia-FLORESCU

Eternitate

*Sînt patriei dator din prima clipă,
de cînd lumina zilei mi-a zîmbit,
iubirea ei întii mi-a fost aripă
în zborul încercat spre infinit.*

*Sorb zilele din sevele pădurii
și Bărăganu-i Marele Pitar...
Azi construind dau sensuri noi căldurii
ce schimbă piatra-n nimburi de cleștar.*

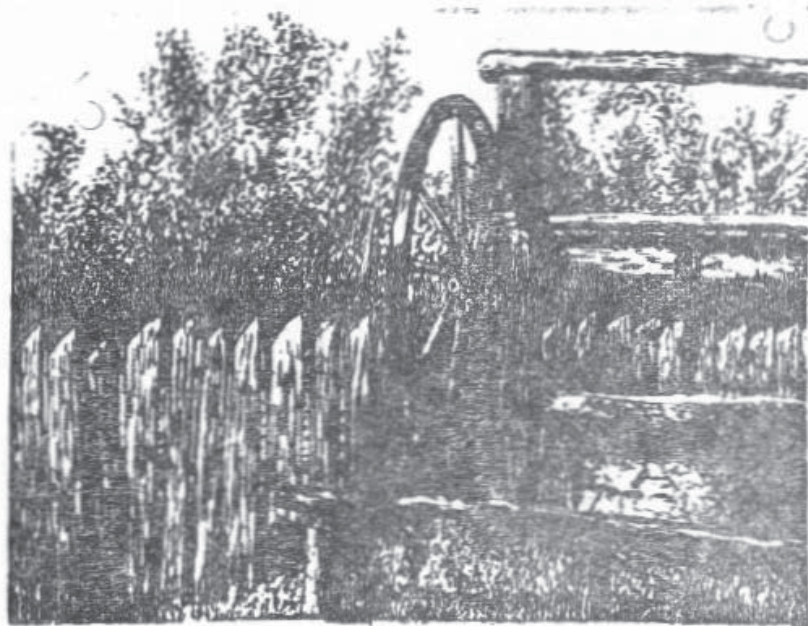
*Același semn stă seara pe cîmpie,
același semn în munții vineții
cînd abur cald și rumen de lipie
se frînge pe ștergare aurii.*

*Și trecem printre zilele cu soare
în strai frumos și nou de libertate.
Pe steme de oțel strălucitoare
stă țara-nscrisă în eternitate.*

Versuri

*și desene în peniță
de ALEXANDRU MAVRO
DOINEANU*

RELAȚIA PĂRINȚI-COPII

1. Care credeți că sînt principalele coordonate ale acestei relații ?

2. După părerea dv., relația părinți-copii este un raport de subordonare ?

3. Sînteți de acord cu cuvintele lui Aristotel : „Toată educația depinde de mamă“ ?

4. Considerați că formarea unui caracter se limitează numai la cadrul familiei ?

5. Ce puteți spune în legătură cu puterea exemplului ?

6. Cum vă imaginați părintele ideal ?

Daniel DOPCA, cl. a XI-a E :

1. Respectul reciproc, dragostea, înțelegerea trebuie să constituie baza relației părinți-copii.

2. Pînă cînd copilul atinge un anumit grad de maturitate care-l ajută să aprecieze viața la un nivel apropiat de cel al părintelui, relația este de subordonare. Apoi ea se transformă într-una de colaborare.

3. Depinde de situația tatălui. În general, în familiile bine încheiate, contribuția fiecărui părinte la educarea copilului trebuie să fie egală.

4. Nu, dar principalele trăsături se formează în sînul familiei.

5. Cred că exemplul unuia dintre părinți (eventual al ambilor) influențează, în majoritatea cazurilor, profund caracterul omului de mai tîrziu. Dar nu este o regulă.

6. Nu există un om perfect, întrucît oricine greșește cel puțin o dată. Ca atare, nu există un părinte ideal. Dacă ar exista, toți părinții din lume i-ar cere sfaturi. Or, eu nu-mi pot imagina așa ceva.

Radu NAGLER, cl. a IX-a A :

1. Înțelegerea și respectul reciproc.

2. Nu sînt de acord cu aceasta, deoarece între părinți și copiii lor trebuie să existe o colaborare permanentă.

3. Nu.

4. Bazele se pun în familie, însă

societatea exercită și ea o puternică influență.

5. În general, copiii își copiază părinții, dacă nu întru totul, măcar parțial. Acum, depinde ce...

Nicolae BALICA, părinte :

1. Afecțiunea, stima și respectul reciproc sînt coordonatele fundamentale ale acestei relații.

2. Nu, nu tocmai. Copiii trebuie să țină seama de sfaturile, de observațiile părinților, avînd în vedere experiența lor de viață. Există situații în care părinții trebuie, sînt obligați chiar, să sancționeze greșelile copiilor lor, nu din dorința de a umili, de a distruge personalitatea individului în formare, ci pentru a evita neplăceri viitoare, chinuitoare și dureroase pentru părinți, amare și de neuitat pentru cei care atunci vor rămîne copii doar pentru mămica și tătucul lor...

4. Formarea caracterului începe în familie, iar definitivarea se realizează în societate. În urma unui efort colectiv, apare un om integru, cinstit, deschis, harnic, capabil să se adapteze noilor cerințe. Există, din nefericire, și ratări...

5. Avînd în față un exemplu strălucit, copilul poate năzui spre mai mult, spre mai bine. Uneori, copiii se simt obosiți de prea multă strălucire...

Rodica FLORENȚIU, cl. a XII-a B :

1. Dragostea, înțelegerea și respectul reciproc.

2. Această problemă trebuie privită în raport cu vârsta. Dacă în primii ani, părintele are grijă să învețe copilul ce e bine și ce e rău, pretinzându-i să respecte sfaturile date, mai târziu această îndrumare trebuie exercitată cu tact, răbdare și pricepere, pentru a nu veni în conflict cu dorința de afirmare a personalității tinărului.

3. Numai prin cooperarea ambilor părinți, prin asigurarea unui climat de liniște și unitatea de vederi se poate înfăptui o educație corespunzătoare.

4. La formarea caracterului unui individ contribuie familia, școala, întreaga societate.

5. Exemplul personal al părinților constituie un mijloc important în educarea copiilor. Vorbele lor trebuie însă să aibă întotdeauna o acoperire în fapte, altminteri produc stări conflictuale, derută și neîncredere.

6 Părintele ideal este un om muncitor, cinstit, calm, care știe să se apropie de copil, exigent.

Anghel V. ANGHEL, părinte :

1. Înțelegere, prietenie, respect și ajutor reciproc.

2. Nu. Este o relație complexă, mai curînd de colaborare.

3—4. Totdeauna, familia este aceea care pune temelia personalității copilului. Un rol important revine mamei, dar ea nu este (nu trebuie să fie) singură. După „cei 7(6) ani de-acasă“, intervin pe rînd alți factori, foarte importantă fiind școala. Familia trebuie să rămînă, dacă se poate spune, dispecerul, turnul de control în înscrierea pe traiectoria dreaptă, corectă.

5. Părinții sînt primele exemple pe care copilul încearcă să le imite. Totdeauna, un părinte trebuie să constituie un exemplu de muncă și comportament demn de urmat. Desigur că, odată cu trecerea timpului, copiii își caută alți „idoli“, alte modele. Noi trebuie să ne străduim să rămînem un termen de permanentă comparație. Sînt convinși însă că nimeni nu o să se supere dacă urmașii ne vor întrece prin realizările lor.

Mariana KOVÁCS, cl. a XII-a B:

1. Și unii și alții trebuie să dovedească încredere, afecțiune, respect, sinceritate, însă pentru a se menține în limitele armoniei sînt necesare și alte componente specifice fi-

ecărui factor. Părinții trebuie să manifeste responsabilitate, generozitate, autoritate, iar copiii — disciplină.

2. Nu.

3. După părerea mea nu există un lider al familiei. Fiecare părinte, prin însăși prezența sa, constituie un model de comportament pentru copil.

4. Categorie, nu. Societatea, școala sînt alături de familie adevărații piloni ai educației.

5. Exemplul personal poate fi pozitiv sau negativ, ambele trăsături avînd aceeași putere de influență. Între vorba și fapta părinților noștri trebuie să existe o strînsă concordanță.

6. Pentru mine, un părinte ideal este un om care să nu uite că a fost copil, gata să mă ajute în orice împrejurare, să mă încurajeze, un om integru, perseverent, deschis, cu inima plină de tinerețe și care să știe că nu există tipuri perfecte, ci perfectibile. Oare cer prea mult ?

Silvia DRĂGHICI, cl. a X-a F :

1—2. Consider că între părinți și copii trebuie să existe înțelegere, o îmbinare a experienței cu tinerețea, o comuniune psihică, care să ducă la împlinirea părintelui pe toate planurile și la conturarea caracterului copilului.

3. Într-o anumită măsură, da. Însă nu trebuie ignorată nici contribuția pozitivă sau negativă a altor factori.

4. Nu.

5. Pînă la o anumită vîrstă, este puternică.

6. Fiecare părinte pentru copilul lui este ideal.

Mărgărit DRĂGHICI, părinte :

1. În cadrul acestei relații, e necesar să existe, între altele, și o doză de înțelegere și prietenie mai ales din partea părinților.

2. Nu.

3. Toată educația în familie depinde de ambii părinți.

4. Și dincolo de hotarul familiei.

6. Cred că un părinte ideal este cel care știe cînd să-și ajute copilul și cînd să-l lase să înțeleagă singur anumite lucruri.

Anchetă realizată de :

Paula CRISTIAN, clasa a XII-a C

Tiberiu LOGHIN, clasa a XII-a B

Clement SATALA, clasa a XII-a B

(Continuare în pag. 782)

PERIOADA 1866-1881

CONCLUZII

Am urmărit — în cele scrise pînă acum — să înfățișez tot ce se leagă de existența Liceului „Unirea” în anii 1866—1881, pe baza documentelor conținute în arhiva primăriei orașului Focșani. Asupra perioadei următoare, arhiva primăriei conține puține documente încît știrile ce le putem scoate de acolo nu ne lămuresc deloc asupra liceului sau asupra activității profesorilor din vremea aceea. Epoca de după 1881, poate fi înfățișată pe baza altor izvoare, dar nu aceasta a fost intenția mea atunci cînd m-am apucat să scriu despre începuturile Liceului „Unirea”. Cele prezentate în lucrarea de față pot servi pentru o monografie mai amplă asupra liceului nostru, care va trebui făcută de alții.

Ce concluzii putem trage din cercetarea documentelor folosite în această lucrare ?

a. Mai întîi că focșănenii din perioada Unirii au dorit cu înfocare să aibă în orașul lor un liceu, adică o școală înaltă de cultură generală, unde să învețe carte fiii lor. Și nu numai că au dorit acest lucru, dar au luptat din răsputeri pentru înfăptuirea lui. De cîte ori școala trecea prin momente grele — și au fost destule — și era pe pragul desființării, ei au intervenit cu energie, muștrînd pe conducătorii orașului, făgăduind nu numai sprijin moral ci și material pentru ca școala lor să trăiască. Pînă la urmă, gimnaziul, apoi Liceul „Unirea” s-a identificat cu viața culturală a orașului.

b. Profesorii care au funcționat în primii ani ai gimnaziului nu erau niște personalități didactice sau culturale. Ei erau proveniți — în cea mai mare parte — dintre institutorii de la școlile primare din oraș și nu toți au reușit la examenele suplimentare ce se cereau pentru a deveni profesori secundari. Din rapoartele lor către primăria orașului — găsite în arhiva acestei instituții — se vede că nici cu ortografia nu stăteau bine unii dintre ei. A trebuit să treacă mai mult de două decenii, pentru ca Liceul „Unirea” să aibă profesorii cu mare reputație pe care-i cunoaștem cu toții. Fac excepție — dintre primii profesori — cîțiva care s-au arătat a fi bine pregătiți, personalități de mare prestigiu, model pentru ceilalți profesori și pentru elevii lor. Cităm pe trei dintre ei : D.F. Caian, ardelean de origine, autor de manuale, de lucrări în domeniul limbii române și primul (și singurul pînă azi) istoric al orașului Focșani ; al doilea e profesorul de desen Ștefan Mincu, unul dintre cei mai mulți și multilateral înzestrați oameni pe care i-a dat orașul nostru ; al treilea e Nicolae Tipei.

Dar dacă mulți dintre profesorii de început ai liceului nostru nu străluceau, ei au avut însă o calitate care a contribuit la însăși existența și ridicarea școlii lor : entuziasmul și dragostea de meseria lor. Și încă ceva : ei au reușit să insuflă elevilor lor disciplina și setea de învățatură într-o vreme de largi prefaceri, cînd se puneau cu adevărat bazele statului modern român, stat care avea nevoie de oameni pregătiți pentru toate resorturile lui.

Nu trebuie să uităm că din prima serie a Liceului „Unirea” făceau parte elevi ca cel care va ilustra știința și tehnica românească la sfîrșitul secolului al XIX-lea și începutul secolului al XX-lea, inginerul Anghel Saligny, și tot aici a învățat carte — în primii ani ai gimnaziului — romancierul și poetul Duiliu Zamfirescu.

Eforturi încununante de succes

prof. Neculai CHIFAN,
directorul Liceului industrial
„Unirea” — Focșani.

CHEMARE

Liceul „Unirea”, deși a implinit 112 ani, nu are încă o monografie și un muzeu. Posesorii de documente sînt rugați să ne ajute.

cut precizări cu privire la proporțiile dezastrului la care au fost supuse clădirea liceului, sala de gimnastică și alte imobile în care funcționau clasele I—IV și atelierele școlare. Consolidarea acestora într-un termen cât mai scurt a fost stabilită de Comitetul județean Vrancea al P.C.R., care a aprobat suma de 1 850 000 de lei pentru efectuarea lucrărilor de reparații de către I.J.C.M. Vrancea. Încheierea lor era fixată pentru ziua de 30 decembrie 1977.

În devizul de reparații, figura printre altele, înlocuirea țiglei de pe acoperiș cu tablă. Cu ocazia aceasta, au fost consolidate grinzile din lemn care susțin acoperișul, s-a turnat o centură de beton armat la nivelul etajului pe pereții portanți, în locul celor din piatră ornamentală așezate sub streșina acoperișului și care în timpul cutremurului, au contribuit într-o mare măsură la slăbirea și fisurarea zidurilor.

Pe pereții descoperți, au fost fixate plase din fier-beton. În felul acesta, rezistența lor a fost mult sporită. Prin înlocuirea țiglei cu tablă, greutatea suportată de acoperiș a scăzut de la 37 de kg, la 8 kg pe metru pătrat. De asemenea, prin înălțurarea celor două centuri de piatră ornamentală, s-a ușurat sarcina cu aproximativ 800 de kg pe metru liniar. În urma acestor lucrări, întreaga clădire a căpătat o mare rezistență, care, după cum apreciază specialistii, va putea face față și altor încercări asemănătoare celei din 4 martie 1977.

Prin grija organelor locale de partid și de stat, ritmul de reparații s-a intensificat în lunile de vară (iulie, august). La aceasta se adaugă și ajutorul dat de elevii liceului, care au făcut practica de vară (două săptămîni) pe șantierul școlii și care au executat un mare volum de muncă necalificată. Valoarea lucrărilor prestate de ei se ridică la aproape 200 000 de lei.

La acest efort general, menționăm aici și contribuția adusă de I.T.A. Vrancea, unitate patronatoare a Liceului industrial „Unirea”. Elevii de la școala profesională afiliată liceului nostru, au efectuat timp de aproape cinci săptămîni diverse lu-

Eforturi încununare de succes

(Urmare din pag. 777)

crări în cadrul șantierului. În felul acesta, termenul de dare în folosință a clădirii principale s-a scurtat mult.

Cursurile au început în ziua de 20 octombrie 1977, după ce elevii de la cursul de zi au participat la culesul strugurilor, al merelor și la depănșatul porumbului la I.A.S. Odobești și Focșani. La acea dată, aripa de est a liceului nu era încă terminată. Din această cauză, elevii care urmau să efectueze practica de atelier au continuat să participe alături de personalul de serviciu al școlii la amenajarea claselor și culuarelor, la montatul și spălatul geamurilor, la descongestionarea curții de resturile de moluz etc. Elevii de la cursul seara au participat la amenajarea claselor contribuind și cu fonduri proprii la vopsitul timplăriei, la vărșitul pereților etc.

În perioada trimestrului I, cursurile s-au desfășurat în condiții foarte grele. La aceasta a contribuit și numărul foarte mare de clase de elevi (61 la cursurile de zi și serale) care funcționează în trei serii. Aspectul sălilor de clasă și al laboratoarelor era necorespunzător (pereții erau încă uzi, mobilierul degradat în mare măsură, materialul didactic — sărac etc.). S-au depus serioase eforturi pentru amenajarea și înfrumusețarea sălilor de clasă, a laboratoarelor. S-au înregistrat succese mai ales în vacanța de iarnă, când maiștrii-instructori ajutați de elevi și personalul de serviciu au reparat mobilierul școlii și au contribuit la dotarea unor cabinete și laboratoare. În felul acesta, s-a reușit să se amenajeze la nivelul cerințelor, cabinetul de tehnologia meseriei (auto), s-au reorganizat cabinetele de științe sociale, cabinetul de literatură și laboratorul de chimie. Și alte clase au căpătat aspectul atrăgător și funcțional pe care îl aveau înainte de seism.

Această acțiune dirijată de conducerea școlii și susținută de cadre didactice și de un număr mare de elevi va continua în vacanța de pri-

mavara și va fi încheiată complet în vara lui 1978.

În înțelegere cu I.J.C.M. Vrancea, suma realizată de elevii noștri prin munca patriotică desfășurată pe șantier este destinată efectuării unor instalații sanitare, precum și construirii a șase săli de clasă și laboratoare. În felul acesta, baza materială a școlii va fi mult îmbunătățită, iar elevii participanți la aceste acțiuni vor încerca sentimentul datoriei împlinite.

La îndeplinirea acestor obiective au participat și participă și numeroși părinți mobilizați de comitetul cetățenesc.

Ne exprimăm convingerea că viitorul an școlar 1978—1979 va începe în cadrul Liceului industrial „Unirea” în condiții deosebit de favorabile desfășurării unui învățământ de calitate, aceasta constituind încă o dovadă a grijii ce o poartă partidul și statul nostru pentru instruirea și educarea comunistă a tinerei generații.

DONAȚIE

Recent, Emil FEILINGER, prieten al „Revistei noastre”, a donat bibliotecii Liceului „Unirea” un set din lucrările prof. dr. Iosif Const. DRĂGAN, cu care a copilărit la Lugoj. Dintre ele, menționăm: versiunea engleză a amplului studiu „Noi, traccii” (I-II); colecția buletinului „Noi, traccii” (nr. 1-22, pe anii 1974-1976); un volum închinat (în colaborare) lui Aurel C. Popovici; „Cogaionon the «holy mountain» of Dacia” („Cogaionon «muntele sfânt» al Daciei”) de Ion Bogdan.

În afara acestora, ne-a mai dăruit: „Îndrumări metodice la programele analitice de fizică și chimie pentru școlile secundare” de G. G. LONGINESCU (exemplar dedicat de autor fostului primar al orașului nostru, Culiță Constantinescu), precum și un panou intitulat „Revoluționarii pașoptiști”, cu rama gravată de donator.

Îi mulțumim din toată inima!

R. n.

gînditorul român C. Noica îl așează drept **Prefață** la cartea sa **Creație și frumos în rostirea românească** (Ed. Eminescu, 1973) pentru a reliefa bogăția și originalitatea tezaurului expresiv al limbii noastre; iată acest text: „Această parte netraducibilă (locuțiunile și expresiile) a unei limbi formează adevărata ei zestre de la moși-strămoși, pe cînd partea traducibilă este comoara gîndirii omenești în genere. Precum într-un săt ne bucurăm toți de oarecari bunuri, cari sunt a tuturor și a nimănui, — uliți, grădini, piețe, — tot astfel și în republica limbelor sunt drumuri bătute cari sunt a tuturor — adevărata avere proprie o are însă cineva acasă la sine; iar acasă la dînsa limba românească este o bună gospodină și are multe de toate”. (Eminescu în ms. 2257, f. 242). Firește, e vorba despre fondul expresiilor românești, pentru că în același manuscris, dar pe fila 238, poetul nota: „Adevărata bogăție a limbii consistă totdeauna în locuțiuni, în acele tiparuri neschimbate care se formează în curs de mii de ani și dau fiecărei limbi o fizionomie proprie”.

Dicționarul de locuțiuni și expresii (1969) alcătuit de un colectiv (printre membrii lui a fost și subsemnatul), a dovedit adevărul despre imensa bogăție și certa originalitate expresivă a acestui tezaur, cristalizat și fixat în structura limbii noastre de-a lungul secolelor: „adevărata nestemate ale gîndirii poporului românesc”, — cum mai spunea tot Eminescu atunci cînd recomanda ziarelor și revistelor să acorde atenția cuvenită culegerii și valorificării locuțiunilor populare, care erau amenințate de năvala neologismelor și a formulelor prefabricate, inexpresive, copiate din limbile străine.

Locuțiunile sînt expresia concentrată a gîndirii și sensibilității populare, imagini ale fanteziei și ale conceptelor metamorfozate de-a lungul secolelor; prin alăturări de cuvînte neașteptate și prin metafore izbitoare se ilustrează o viziune nouă și plastică a lumii, a faptelor omenești și se conturează o mentalitate, mitică adesea, cu substrat istoric sublimat în cuvinte, în locuțiunile specifice geniului limbii române. Se știe că încă **Lexiconul de la Buda** din 1825 a încercat să redea lexicul ro-

Despre bogăția și originalitatea locuțiunilor și expresiilor românești

mănesc împreună cu unele locuțiuni în latină, germană și maghiară, aducînd un imens prim serviciu cunoașterii **specificului latin al limbii române**, ușurînd astfel lui F. Diez studiul și cunoașterea, apoi susținerea latinității limbii române, uitată aici în estul Europei, izolată total de aria latinității occidentale, supraviețuind însă eroic, ca o insulă a romanității orientale, limba română fiind păstrată ca singură descendentă a acestei romanități. În citatul **Lexicon budan** la cuvîntul **inimă** se indică, printre altele, expresia: **nu mă trage inima**, mai expresivă decît echivalentul latin (*deest mihi animus*), maghiar (*nintsen kedvem*) sau german (*ich habe keine Lust*); așa și la **picior, cap, ochi** etc. Remarcăm bogăția și plasticitatea expresiilor noastre, în care adesea sinteza dintre romanitate și vecinătatea altor limbi, neromance, a dat excelente rezultate în domeniul bogăției lexicale (sinonimii, paralelisme etc.), al expresivității locuțiunilor. Acest fapt se estompează tot mai puțin, căci limba actuală merge liniar către asimilarea imensului stoc de neologisme și tipare moderne, românece, ignorînd adesea fondul istoric-popular al limbii, atît de expresiv și de necesar pentru nuanțarea și precizarea plastică a ideilor.

prof. univ. dr. Gh. BULGAR

Născută în Bucovina — Țara de sus, cum i se mai spune, Valeria Popescu moștenește o sensibilitate deosebită pentru natură.

Studiază la clasa cunoscuților pictori români contemporani Nicolae Dărăscu și J. Al. Steriadi, absolvă Academia de arte frumoase în anul 1950 — secția pictură de șevalet, după care urmează și cursurile primei serii de pictori scenografi din țară.

Sensibilitatea picturală ce se degajă din lucrările pe care artista ni le-a prezentat cu câțiva timp în urmă în foaierea Casei de cultură a sindicatelor din Focșani, confirmă proveniența dintr-un mediu tradițional — Bucovina.

Pisajele sale „Marină”, „La margine de pădure”, „Cazinoul de la Cluj”, nu exultă niciodată o atmosferă lirică, determinată de starea de moment a artistei în fața frumuseții naturii, ci te îndeamnă la o parcurgere atentă a tuturor părților componente ale imaginii prezentate, ce-ți dă senzația calmului contemplației a deslășurărilor estetice.

De luat în seamă sînt lucrările pe care artista ni le-a prezentat. O notă în plus, în materie de tehnică picturală și compozițională, fac lucrările „Baraj la Rîmnicu-Vîlcea”, „Dantelărie în piatră”, „Balastieră” — tușele cromatice sînt bine echilibrate, nu creează între ele note discordante.

Lucrările sînt de valori sensibil egale, un lucru demn de luat în seamă într-o expoziție care cuprinde un număr de 45 de tablouri, tratate în două tehnici diferite : a uleiului și a acuarelui.

Activitatea artistică a Valeriei Popescu este legată de cenaclul plastic „Gheorghe Tattarescu” din Focșani. Participă anual la toate expozițiile organizate în municipiul Focșani și în județul Vrancea.

În anul 1976, este prezentă cu o lucrare intitulată „Flori” în expoziția națională de artă plastică dedicată Congresului educației politice și culturii socialiste.

În afară de județ, anual, Valeria Popescu participă alături de membrii cenaclului plastic „Ion Andreescu” din București, la taberele de creație de la Cluj, Rîmnicu-Vîlcea, Galați.

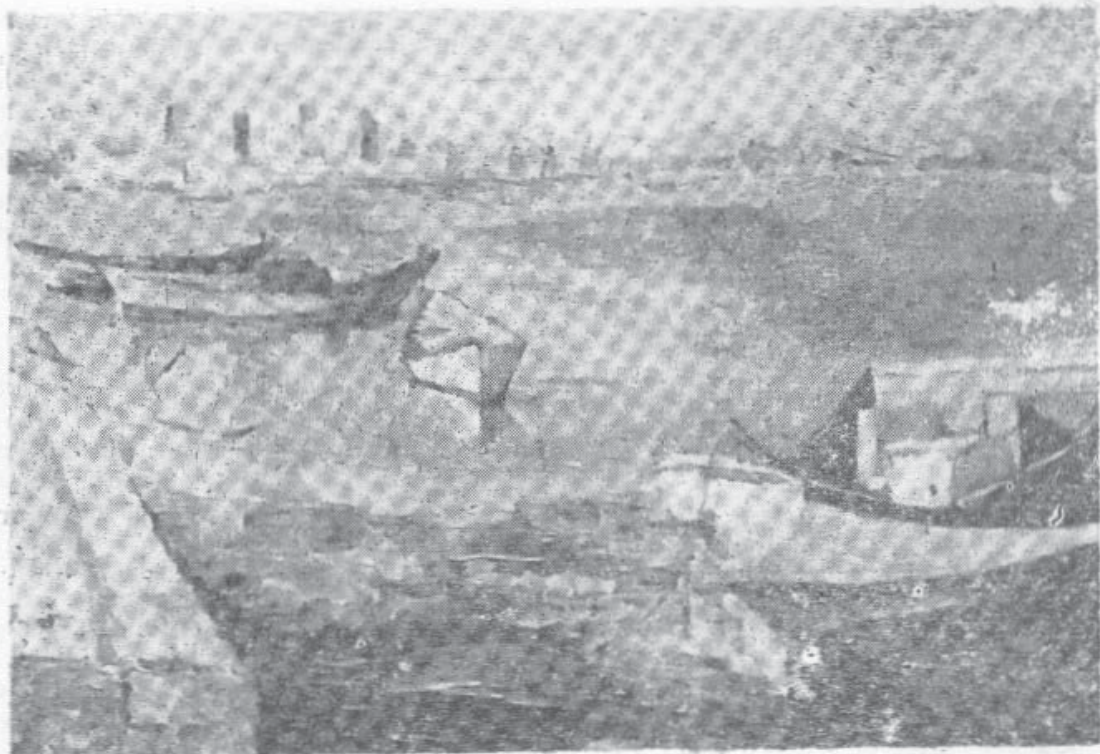
prof. Gheorghe ZAIT

Expoziția de pictură a profesoarei VALERIA POPESCU

Ne aflăm în plină deslășurare a celei de a doua ediții a Festivalului Național „Cîntarea României”. În această magnifică mișcare artistică se integrează și expoziția de pictură a Valeriei Popescu, profesoară la Liceul centenar „Unirea” și veritabilă maestră a penelului.

Nu este prima dată cînd Valeria Popescu ne oferă spre admirație și meditație remarcabile lucrări în fața cărora încercăm puternice emoții. Tigăițele și umbrelele, chipurile legendare ale bunilor și străbunilor noștri, peisajele de o neasemuită frumusețe amintesc de alt colț de rai al patriei noastre, Bucovina, unde Valeria Popescu s-a născut și a copilărit.

Îndrăgostită de frumos aparent indiferentă la ceea ce o înconjoară, dar în realitate de o sensibilitate uluitoare, cu un spirit de observație profund, iubitoare de drumeții care l-au per-

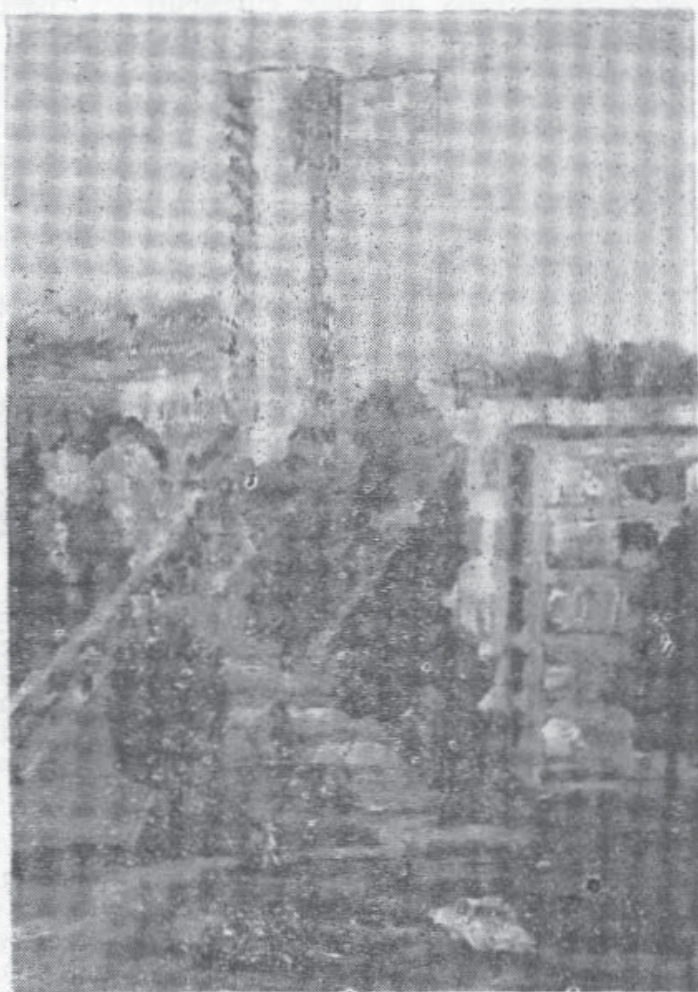
Bărci la chei (ulei)

mis să cutreiere țara în lung și în lat, cu deosebire creștele semețe ale munților noștri, Valeria Popescu reușește admirabil să surprindă și să immortalizeze pe pânză și pe hârtie imagini unice în felul lor.

Valeria Popescu este și un desăvârșit profesor, un excelent pedagog, cu rezultate remarcabile în munca de instruire și educare comunistă a tinereii generații, în sufletul căreia sădește dragostea față de tot ceea ce înobilează omul. Anual organizează cu elevii expoziții de certă valoare artistică.

Ca și Dumitru Popa, test profesor marcant al Liceului „Unirea” și artist consacrat, ca și Petruche Dima, coordonatorul apreciatei publicații „Revista noastră”, Valeria Popescu contribuie cu pasiune și dăruire totală la ridicarea prestigiului școlii cunoscute încă de cultură. Iată trei nume care și-au cucerit dreptul de a figura în cartea de aur a Liceului centenar „Unirea” din Focșani.

prof. Neculai CHIFAN

Mamaia. Vedere cu Parc-Hotel (ulei)

Dintre ultimele apariții ale Editurii militare, se remarcă o culegere de texte, referitoare la unirea Transilvaniei cu România, grupate sub titlul simbolic „Românii toți s-adună...”.

Cartea a apărut datorită muncii neobosite desfășurate de prof. univ. dr. Gh. Bulgăr, care, din dragoste pentru istoria neamului nostru, a călcat de prin arhive documente inedite, puțin cunoscute publicului cititor, referitoare la acest mare eveniment.

În prima parte a cărții, sînt prezentate citate celebre despre români și despre Unire, ale unor cunoscuți scriitori, istorici și oameni politici români. Printre cei ce semnează aceste gânduri sînt M. Kogălniceanu, N. Bălcescu, M. Eminescu, V. Pârvan etc.

În continuare, autorul ne prezintă cîteva paragrafe din ziarele care au apărut în anii premergători Unirii. Din toate aceste fragmente, reiese

clar dorința din ce în ce mai arzătoare a românilor de a fi uniți deoarece „Neamul acesta nu poate să aibă odihnă cît timp toți aceia de aceeași limbă nu se vor întregi în același neam”.

Cartea cuprinde și o cuvîntare a lui O. Goga, rostită la Paris, în care poetul român pleda pentru eliberarea Transilvaniei și unirea ei cu România.

Ziarele românești ce apăreau între anii 1917—1918 se refereau tot mai mult la situația din Ardeal. Majoritatea articolelor, unele dintre ele adunate și în cartea de față, erau adevărate îndemnuri la luptă adresate fraților ardeleni.

Foarte interesantă este și cuvîntarea rostită de Vasile Lucaciu la constituirea Consiliului Național Român pentru unirea tuturor românilor.

În paginile acestui volum, mai pot fi citite amintiri despre Unire ale unor delegați la Adunarea de la Alba Iulia, ale unor veterani de la Mărășești și consemnări ale ziarelor apărute după realizarea acestui mare act din istoria neamului nostru.

Culegerea de față, prin conținutul ei deosebit, referitor la mărețele fapte ale înaintașilor noștri, emoționează pe iubitorii de istorie. Dar nu numai pe ei.

Ovidiu GROPER,
clasa a IX-a A

Relația părinți-copii

(Urmare din pag 775)

Gabriela MOISE, clasa a XII-a B:

1. Principala coordonată a acestei relații este mobilitatea. Este o relație, care, pentru a răspunde cerințelor educaționale, trebuie să reflecte permanent schimbările pe care le comportă evoluția personalității copilului. Mi se pare o greșeală teribilă prin consecințele ei consecvența absolută în relațiile ce se stabilesc între părinți și copii. Asta nu înseamnă că nu-i necesar un sentiment de stabilitate, că nu există dorința de a avea un umăr pe care să te sprijini. Mulți părinți fac însă greșeala de a-i trata pe copiii lor la 17-18 ani la fel ca la 10-12 ani.

2. Este necesară și subordonarea, dar ea nu trebuie să caracterizeze această relație.

3—4. Nr. Aria factorilor educaționali este mult mai largă, nu se poate restrînge la unul singur, important desigur, dar nu exclusiv.

5. De cele mai multe ori, un exemplu este urmat semiconștient. Dacă toate gesturile pe care le imităm ar fi supuse unei analize raționale, probabil că nu le-am face. Este foarte greu să urmezi în calitate și consecvent exemplul unei personalități. Mi se pare o exagerare să spui: „Idolul meu este Popescu”. Personalitățile nu se tipăresc la rotativă.

6. Pentru fiecare copil, părintele ideal este cel care înțelege ca și el relația ce trebuie să se stabilească între ei și care îi oferă posibilitatea afirmării personalității sale și care îl poate corecta atunci cînd este cazul.

Acum aproape o jumătate de secol, în cancelaria Liceului „Unirea” din Focșani, se întâlneau vechii profesori, care făuriseră renumele acestei școli, cu o generație nouă de cadre didactice, absolvenți ai ultimului examen de capacitate, ținut la sfârșitul celui de al treilea deceniu.

Deoparte, erau experimentații discipoli putneni, C. Leonescu, I.P. Rădulescu-Putna, I.P. Rădulescu-Rîmnice, Th. Iordănescu, Al. Arbore, Spiridon Lăduncă, Al. Ispas și mulți alții, pe umerii cărora apăsase pînă atunci răspunderea îndrumării vieții culturale a orașului, iar pe de altă parte, grupul noilor veniți, dintre care amintim pe Virgiliu Arbore, Gr. Scavu, I. Didilescu, C. Diaconescu, I. Diaconu, semnatarul acestor rânduri și alții.

Ultimii citați — foști elevi ai liceului și originari din partea locului — păstrau, cum e și firesc, în continuare, o atitudine deferentă față de profesorii mai vechi, ai căror elevi fuseseră. Unii dintre aceștia erau adevărați cărturari, recunoscuți pe plan național ca cercetători în domeniul științei, alții se bucurau de respectul profesorilor tineri, pentru experiența lor didactică, autoritatea și ținuta lor morală.

În ansamblu, cancelaria Liceului „Unirea” constituia, în jurul anului 1930, un mediu de cultură de nivel înalt, fertil pentru ambele categorii de cadre didactice, tineri sau vîrstnici.

O astfel de situație se întâlnea nu numai în Focșani în mod insular; erau destule alte orașe, în care cadrele didactice desfășurau, din inițiativă proprie, o activitate culturală remarcabilă.

În centrele urbane mai importante, în special în cele cu o tradiție, începuse să apară după primul război mondial, o serie de publicațiuni, de reviste regionale de studii, mai ales.

Fruntașe între aceste periodice erau „Analele Dobrogei”, care au avut conducător pe profesorul Const. Brătescu, ori „Arhivele Olteniei”, cărora un alt profesor, C. D. Firtulescu, le-a asigurat o apariție meritorie, cu predominarea unor studii regionale, de primă sursă, din domeniul istoriei, etnografiei, folclorului, toponimiei, geografiei etc.

Paralel cu acestea, au mai apărut „Analele Banatului” (Timișoara), „Analele Brăilei”, „Țara Birsei” (Brașov) și alte publicații.

Era o încercare spontană de afirmare a provinciei, aflată în antagonism cu concentrarea excesivă, exercitată pe acest plan de Capitala țării, în condițiile social-politice de atunci. Se tindea către o anumită descentralizare culturală, e adevărat că limitată și timidă.

Apariția de ziare, de format mic și reviste era un fapt cunoscut în orașul Focșani. Tipografiile, deși cu un utilaj învechit, erau în

Amintiri despre

ANUL I, 1930.

M

REVISTĂ

Redac

măsură să satisfacă o mare parte din cerințele din acest domeniu.

Lucrările tipărite atunci nu puteau fi considerate însă acte de cultură, conștinând dominant din gazete de informații, ori politice, oficiale ale partidelor burgheze ale timpului; nu lipseau însă nici cărțile valoroase (cum au fost cele două volume de „Documente putnene” ale cercetătorului Aurel Sava), lucrare care a stîrnit un interes deosebit prin îneditul ei și aparatul critic utilizat de autor.

În această ambianță, grupul de profesori tineri ajunge încetul cu încetul la ideea că în Focșani erau în anul 1930 condiții de apariție a unei reviste moderne, care să grupeze cercetători cu oarecare experiență, în diferite ramuri ale științei. Cercetările urmau să se efectueze pe teritoriul vrincean și rîmnicean, situat deoparte și de alta de Milcovului, fapt care i-ar putea îndritui numele de **Milcovia**, de rezonanță medievală. Revista urma să publice numai rezultatul unor cercetări științifice originale, cu alte cuvinte să apară o publicație regională de studii.

* Mi-aduc aminte și acum, după aproape jumătate de veac, cu emoție, de discuțiile avute cu colegii cei mai apropiați (Ion Diaconu, folcloristul, Vasile Popescu, geograful) purtate împreună cu magistratii Aurel Sava și George Tatulescu, cercetători în domeniul istoriei, colaboratori la primul număr al revistei.

Îmi sînt vii în minte frământările noastre legate de greutatea bănești pe care ne așteptam să le întîmpinăm, de sugestiile pe care le aducea fiecare, în legătură cu formatul, hîrtia, coperta și litera ce aveau să utilizăm. Discutam, cu prilejul vizitelor ce le făceam ca invitați ai familiei istoricului Aurel Sava, ori la tipografia „Cartea Putnei”, care a devenit un fel de sediu al revistei, ori cu prilejul excursiilor de agrement pe care le făceam la Budești, sau la Crîngul Petrești și ne bucuram împreună cu autorul, cînd aceasta ne prezenta colile noi ce ieșeau de la

LITERARĂ

VOL. 1.

MILCOVIA

REGIONALĂ DE STUDII

Director: N. AL. RĂDULESCU

Sub-semnătura profesorului universitar

N. AL. RĂDULESCU

tipare, din primul volum de „Documente putnene“.

Intilneam entuziaști și sceptici, optimiști și pasionaști și ne schimbau starea sufletească de la un moment la altul după cum interlocutorii ne insuflau optimism, ori ne descurajau.

Cu toate pregătirile și demersurile făcute, acțiunea deși declanșată, nu înainta în mod promițător. Unii dintre colaboratorii solicitați, întârziiau finisarea studiilor făgăduite, având mai puțină încredere decât alții, că „Milcovia“ va deveni în scurtă vreme o certitudine.

În această situație am îndrăznit să cerem colaborarea profesorului S. Mehedinți, căruia i-am înfățișat planul de cercetări și efectivul de colaboratori pe care ne bazam. Și acest demers încercat în extremis, a avut o reușită deplină. Am avut satisfacția ca să obțin de la fostul meu profesor, un vrincean care-și iubea ținutul natal cu pasiune, nu numai promisiunea colaborării sale, ci și sfaturi deosebit de utile, rezultate din experiența condu-

cerii unei mari reviste pe care o căpătase la „Convorbiri literare“, adăugându-se marilor însușiri ale acestui talentat și entuziast om de cultură român.

La o săptămână după convorbirea avută în București, poșta mi-a adus în plic articolul „O socoteală pentru tineri“ semnat „Soveja“, pseudonimul literar al profesorului S. Mehedinți — inspirat de la denumirea satului său natal.

Cu acest articol, de numai patru pagini, în frunte, avea să-și croiască drum în viață noua publicație putneană, **Milcovia**, pe care presa centrală a primit-o cu o neașteptată apreciere. A fost cel mai puternic îndemn pe care revista l-a primit, căpătând în primul rând încrederea colaboratorilor săi, a publicului cititor focșănean, a publicațiilor similare din județele vecine. În același timp, aprecierile pozitive, prealabil exprimate de marele cărturar, i-au permis **Milcoviei** să reziste și primului insucces, cel material, pe care returnările, venite de exemplu de la unele bănci focșănene, ce refuzau primirea ca abonament, presărau amărăciune în inimile celor care răspundeau de apariția noii publicații din orașul Unirii.

Ideea de la care se pleca în „O socoteală pentru tineri“ era un răspuns la întrebarea dacă e posibilă o activitate culturală de seamă, într-un colț de provincie. Răspunsul era pozitiv și se baza pe exemple din diverse țări, în care mulți oameni mari de știință au lucrat cea mai mare parte din viață, în localități de provincie (Oxford, Cambridge, Oundle în Marea Britanie, Freiberg, Weimar, Jena, Bayreuth, Dresda în Germania) în care au trăit și creat Sanderson, Kant, Goethe, Schiller, Humboldt, Fabre și foarte mulți alții.

Situații similare au fost citate de autor și în țara noastră, unde oameni spornici la suflet au creat din nimic muzee, biblioteci, reviste de studii etc., ori au dat la iveală opere de interes național și chiar european, trăind în localități de mai mică însemnătate (ex. Porcius Florian la Năsăud; Nicolae Suțu la Făurei, sat din apropierea Focșanilor).

Teritoriul **Milcoviei** are caracteristici aparte, de ordin naturalistic, etnografic, istoric. Contribuția pe care o va aduce publicația proiectată va fi interesantă nu numai pentru cercetările de aici, ci și „pentru lămurirea unor chestiuni ce privesc părți mai intense din pământul și poporul românesc“.

„Pentru toate aceste sarcini, scria S. Mehedinți, se găsesc din fericire, la fața locului, o sumă de puteri nouă, deplin verificate“.

„Cei care împărtășesc acest fel de a vedea, să păsească grabnic la muncă“ — aceasta era concluzia articolului inaugural al **Milcoviei**.

(Va urma)

Gerda și Dan Barbilian, la Praga, în 1934

Ne făneau cu niște cerșetori. Așa de prost erau îmbrăcați pe vremea aceea*).

Niky DRAGHICI, clasa a XII-a B: — Ați învățat ușor limba română?

Gerda BARBILIAN: — Nu pot să spun că am învățat ușor limba română, dar nu mi-a fost nici prea greu, pentru că știam latina și franceza. Am citit presa, am vorbit în casă. Și încet-încet, după cum vedeți, am însușit-o.

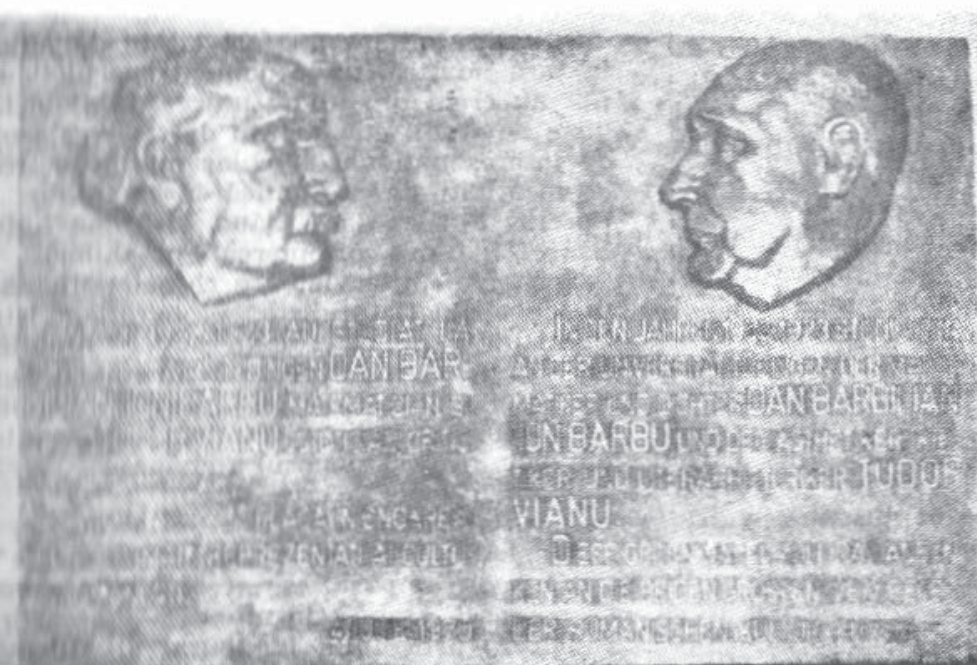
Mariana KOVACS, clasa a XII-a B: — Din cartea dv., „Ion Barbu. Amintiri“, am înțeles că, uneori, vă vorbea și despre poeziile lui. Vă mai amintiți cum v-ați apropiat de creația sa lirică?

Gerda BARBILIAN: — Foarte greu, fiindcă nu cunoșteam bine limba română. Am citit însă comentarii. Dar nu pot să spun că am înțeles tot. Foarte mult discutată este „Joc secund“. După părerea mea, cea mai bună interpretare a fost dată de Constantin Dumitru, într-un studiu publicat în 1967, în „Secolul 20“.

Prof. Stan VASILE: — Ce impresie v-a făcut prima întâlnire avută cu viitorul dv. soț?

Gerda BARBILIAN: — Ne-am văzut cu totul întâmplător, la Tübingen, unde se pregătea pentru doctorat. Eram cu cineva care îl cunoștea pe poet. M-a prezentat. În primul moment, nu m-a impresionat în mod deosebit. În după-amiaza aceleiași zile, ne-am plimbat și-atunci mi-a povestit viața lui. Era foarte nenorocit în Germania. Nu știa bine limba, se simțea izolat. Străinii nu erau bine primiți în Germania. Țara era cuprinsă de o inflație îngrozitoare. Îi chinuia gândul să se întoarcă în patrie, dar nu îndrăz-

* În 1925 — nota red.

Textul în românește, de pe placa comemorativă așezată pe zidul Universității din Tübingen:

„În anii 1922—1923 au studiat la Universitatea din Tübingen, **DAN BARBILIAN** (Ion Barbu) matematician și poet, **TUDOR VIANU**, estetician, critic și istoric literar.

S-a pus această placă în onoarea celor doi mari reprezentanți ai culturii românești.

4 iulie 1970“.

In ultimele opt veacuri, al doilea ma

românul DAN BARBILIAN

nea să-l supere pe profesorul Țițeica, care-l trimisese că se specializeze la noi, și nici pe tatăl său, care făcea niște sacrificii enorme ca să-l țină la studii în străinătate. Nu-i plăcea însă cum se preda matematica la Goettingen. La Tübingen, a urmat câteva cursuri. Aici, a fost comemorat în 1970, cu care prilej s-a dezvelit o placă de bronz. Atunci, am vorbit cu unii profesori care mi-au spus că urmele lui în actele Universității sînt foarte puține, fiindcă făcea mai mult literatură decît matematică.

Dorul de țară îl mistuia. Mi-a vorbit de Giurgiu, de casa lui părintească, de o servitoare bătrînă, pe care o iubea foarte mult. Aproape mai mult decît pe mama lui. Și așa ne-am cunoscut. În aceeași zi, el s-a hotărît să se căsătorească cu mine. Seara, i-a transmis această hotărîre tatălui său. Dădea această veste după ce mai înainte îi spusese că vrea să intre la o mînăstire, pentru că se simțea vinovat. Vă închipuiți cît de îngroziți au fost părinții lui. Singurul lor fiu, remarcat ca matematician de la vîrsta de 13 ani, voia să îmbrace sutana.

Stan VASILE: — Cum lucra?

Gerda BARBILIAN: — Intr-un fel original. Prefera cafeneaua. Îl plăcea zgomotul de colo. În ambianța aceea, se putea concentra mai bine. Finisarea lucrărilor însă avea loc acasă. Zile întregi nu ieșea în oraș. Munca pînă la 3 dimineața. Pînă nu găsea soluția unei probleme, nu se lăsa. Nu putea să doarmă.

Nina TACHE, clasa a XII-a A. — Dan Barbilian se considera în primul rînd un matematician. Nu cumva îl nedreptăța pe poetul Ion Barbu?

Gerda BARBILIAN: — Nu pot să spun că-l nedreptăța. Toată viața l-a interesat și literatura. Dar, din cauza împrejurărilor, n-a mai scris prea mult. La un moment dat, el a avut impresia că a ajuns la un punct de unde nu poate să facă mai bine. Așa s-a întors la matematică. La asta a contribuit și faptul că l-a chemat prof. Țițeica ca asistent. E drept că, uneori, a regretat că a pierdut un timp cu literatura. Spunea undeva că, dacă n-ar fi făcut literatură, ar fi ajuns un matematician cu mai mare importanță. Era totuși mulțumit că conta printre matematicienii lumii.

Gabriela MOISE, clasa a XII-a B: — Era conștient de genialitatea sa?

Gerda BARBILIAN: — Intr-un film realizat de televiziune, s-a luat un interviu lui Vladimir

Streinu, care îl vedea foarte des pe bărbatul-m. Se certau, se împăcau. Tot prieteni rămîneau. Vladimir Streinu spunea în acest interviu că îl întâlnit mulți oameni de geniu, dar nu a cunoscut pe nici unul care să fi fost atît de puțin conștient de genialitatea lui.

George CÎRLOMONESCU, clasa a XI-a C: — Au mai rămas studii de matematică nepublicate?

Gerda BARBILIAN: — Din păcate sînt foarte multe. Mai ales, elementare. Cele capitale sînt fost tipărite prin grija lui Miron Constantinescu, care, imediat ce a devenit ministru al învățămîntului, a publicat „Opera matematică” în două volume. Dar au mai rămas lucrări mici. Și oamenii nu s-a ocupat de ele. Am anunțat Arhivile Statului că am aceste scrieri, însă n-a venit nimeni pînă acum să le cerceteze. Voi interveni cu mai multă energie. Prof. Vulcovici spunea dată că tot ce a făcut Barbilian este original și merită să fie publicat. Cum susținea, dealtfel, prof. Țițeica, unul dintre inițiatorii concursului

Profesoara Ge

atematician și mare poet al lumii :

LIAN (Ion Barbu)

2, câștigat, așa cum știți, de elevul Dan n. El a reluat rezolvarea problemei date după 43 de ani, adică în 1955. Incredibil manuscris „Revistei noastre“. De sevă dăruiesc și o scrisoare, în care soțul mea unui prieten să intervină în favoarea unciator nedreptățit de o comisie medi-

che DIMA : — Vă mulțumim !

te CIRLOMONESCU : — Dar literare ?

BARBILIAN : — Nu mai există. Băr- eu avea obiceiul când scria o poezie, nu a, o dădea la prieteni. Așa că eu nu mai oape deloc astfel de lucrări. Am numai iete de școală, în care a început să com- lumul „Joc secund“. Sînt și zdrențuite. A- te a venit să le vadă. Dar ceva inedit am.

na KOVACS : — Ce părere aveți despre omulus Vulpescu ?

BARBILIAN : — Este foarte bună ! A ani de zile la întocmirea ei. El a fost

și este un mare admirator al lui Ion Barbu. Așa se explică și ajutorul pe care mi l-a dat înainte de a pleca în Germania, unde se pregătea comemorarea soțului meu. Ca să pot prezenta și e- xemplare din ediția îngrijită de el, a stat trei zile și trei nopți în tipografie. Volumul a ieșit în condiții grafice excepționale. Germanilor nu le venea să creadă că sîntem în stare să reali- zăm lucruri așa de frumoase.

Tot lui Vulpescu îi sînt recunoscătoare și pen- tru faptul că a dus pînă la capăt traducerea dra- mei „Richard III“ de W. Shakespeare.

Lenuța PAUN, clasa a XII-a B : — Cum s-a născut ideea cărții „Ion Barbu. Amintiri“ ?

Cerda BARBILIAN : — Noi am fost foarte buni prieteni cu G. Călinescu și cu Alice, soția lui. Bărbatu-meu se certa deseori cu Călinescu. Erau ca doi cocoși. Fiecare cu părerea lui. Eu eram într-o prietenie mai liniștită cu Călinescu. Puteam să-i spun foarte multe lucruri, iar el nu se supăra niciodată.

Cu patru luni înainte de moartea sa, i-am făcut

...tin pe divan. La un moment dat, mi-a spus: „De ce nu scrii o carte despre Barbu?” „Cum să scriu?” — îi răspund eu. „Nu-ș neli scriitoare, nici româncă...” „Nu-i nimic. Va fi foarte foloșitoare pentru istoria literaturii”. Și așa am încercat, căutând cuvinte, căutând expresii, ca să nu scriu într-o românească de bucătărie. Ea are la bază o serioasă documentare, iar limba a fost apreciată și de tovarășul Crohmălniceanu, care semnează prefața.

Petrache DIMA : — Impreună cu noi, au venit și câteva viitoare învățătoare, astăzi eleve la Liceul pedagogic din Focșani. Le invităm să participe la dialogul nostru.

Valeria BURIC : — Poezia lui Ion Barbu este, totuși, greu accesibilă. Fără o inițiere prealabilă, nu se poate înțelege. A încercat vreodată s-o argumenteze ?

Gerda BARBILIAN : — Nu, poate muzicalitatea ei, dar fondul nu l-a discutat niciodată.

Valeria BURIC : — Se știe că volumul „După melci” a fost greșit înțeles. E vorba de acea copertă inadecvată. Cum a reacționat Ion Barbu ?

Gerda BARBILIAN : — Era îngrozit de banalitatea ilustrațiilor și și-a retras cartea. Eu am avut un exemplar, pe care l-a purtat prin toată Germania și pe care mi l-a dăruit. Din nefericire, s-a pierdut în al doilea război mondial. Transfigurase în ea copilăria lui petrecută în Muscel. Unii spun că sînt amintiri din Moldova, de la Dămienesti, unde tatăl său a fost o vreme judecător. Dar nu-i adevărat. I-a fost așa de drag ținutul Muscelului, încît, înainte de a muri, el mi-a spus : „Plecăm la Cîmpulung, numai acolo mă voi face bine”. Și ne-am dus, dar după cîteva zile ne-am întors, fiindcă boala luase o formă galopantă.

Valeria BURIC : — A avut poezii la care a ținut în mod deosebit ?

Gerda BARBILIAN : — Poemul „După melci” și versurile închinat câteilor săi.

Petrache DIMA : — Ce ne puteți spune despre relațiile lui cu ceilalți scriitori ?

Gerda BARBILIAN : — Am să vă povestesc o întâmplare. După ce a terminat de tradus primele două acte din „Richard III” de W. Shakespeare, s-a dus la G. Călinescu să i le citească. Cînd să înceapă lectura, s-a pomenit fără foi. I le mulșese Călinescu. Și cum erau două temperamente vulcanice, a izbucnit cearta :

— Ce faci ? — întrebă revoltat Ion Barbu.

— Vreau să-l simt mai aproape de sufletul meu pe marele Shakespeare.

— Nu accept să citești d-ta !

În culmea furiei, își luă manuscrisul și plecă, implorat pînă la poartă să se întorcă. Dar n-a cedat.

În oras, s-a spus că bărbatu-meu a aruncat cu galoșul în Călinescu. Însă nu-i adevărat. El n-a venit niciodată c-un singur galoș acasă...

(Text prescurtat, înregistrat pe bandă magnetică)

Dan Barbilian, la Dresda, în 1957

Placă așezată pe zidul casei lui Dan Barbilian

În paginile 791-797, publicăm manuscrisele inedite, în care savantul reia, după 43 de ani, rezolvarea problemei date la concursul din 1912, cîștigat de elevul Dan Barbilian, precum și scrisoarea prin care intervenea în favoarea unui muncitor nedreptățit.

(1) $MM' \cdot TT' = AA' \cdot BB'$

Aici MM' și TT' sunt distanțele lui M și T la AB .

Fie NN' distanța lui N la AB . Avem $TT' = NN'$

Deci (2) $MM' \cdot TT' = MM' \cdot NN'$

Fie \mathcal{C} contactul cu D al unui din cercurile din p în AB tangent la D iar $\mathcal{C}\mathcal{C}'$ distanța lui \mathcal{C} la AB . Dacă P e intersecția lui D cu AB urmează

$$\frac{MM'}{PM} = \frac{\mathcal{C}\mathcal{C}'}{P\mathcal{C}} \quad \frac{NN'}{PN} = \frac{\mathcal{C}\mathcal{C}'}{P\mathcal{C}}$$

de aici, înmulțind seama, ca $PM \cdot PN = P\mathcal{C}^2$, deducem

(3) $MM' \cdot NN' = \overline{P\mathcal{C}}^2$

Și din (1), (2) și (3) conchidem

$$AA' \cdot BB' = \overline{P\mathcal{C}}^2$$

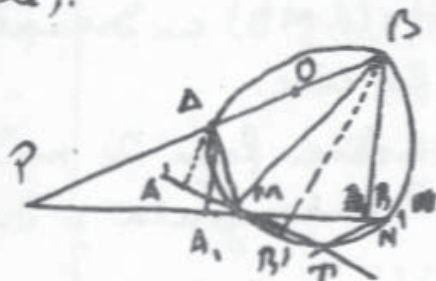
2°. Fie O mijlocul lui AB . Cercurile de raze $OA' = OB'$ vor tăsa pe AA' , BB' respectiv în A^* , B^* . Figura $A'B'B^*A^*$ e un dreptunghi, deci e simetrică relativ la O . Având ~~$OA' = OB'$~~ $AA' = BB^*$, $BB' = AA^*$. Cu urmare

$$AA' \cdot BB' = AA' \cdot AA^* = R^2 - OA^2$$

Deci raza $OA' = OB' = R$ e constantă, și cere ar fi poziția lui M . Une din poziții este D (pentru cazul când arcul dinde este arcul radical AB).

Acum $A'A, B, B_1$ se găsesc pe un cerc fi cu centrul în O .

Altă soluție, în stilul Gazetar. (Dificilă, din cauza relațiilor de ordonare, care trebuie justificate).

M se găsește între A', B' și între A_1, B_1 . Triunghiurile dreptunghice AMA', BMB_1 despartă în BMB', AMA_1 , de altă, sunt asemenea, cci $\widehat{AMA'}, \widehat{BMB_1}$ se maiorează cu unghiurile egale AT, BN . Dar BMB', AMA_1 cu unghiurile egale BNT, AMN .

Acum

$$\frac{AM}{BM} = \frac{MA'}{MB_1} = \frac{AA'}{BB_1}, \quad \frac{BM}{AM} = \frac{MB'}{MA_1} = \frac{BB'}{AA_1}$$

De aici rezultă $MA' \cdot MB' = MA_1 \cdot MB_1$ și $AA' \cdot BB' = AA_1 \cdot BB_1$. Ultima demonstrație punctul 2. Prima, punctul 2, observăm că centrul cercului $A'A, B, B_1$ este punctul O .

radical, ca and AB tuis pe MM^* la mijloc. Fie D^* simetrica lui D fata de AB . Ea tuis pe H^* in M^* si intr'un al doilea punct N^* . E clar, ca NN^* este simetrica lui MM^* fata de mediatoarea lui AB si, ca atare, tangenta la H si H^* .

Fie Ω_0 intersectia lui MM^* , NN^* si Π_0, Π_0^* punctele unde mediatoarea lui AB taie pe D, D^* .

Se recunoaste usor, ca simetricile Π, Π^* ale unui punct Ω de pe diametrul cercurilor H, H^* in raport cu aceste cercuri se vede dintr'una din intersectiile lor, de exemplu A , sub un unghi constant, cand Ω variaza pe diametrul comun. Cand $\Omega = \infty$, unghiul ~~de~~ $\widehat{\Pi A \Pi^*}$ egal cu unghiul de lozire al lui H, H^* . Cand $\Omega = \Omega_0$, unghiul devine $\widehat{\Pi_0 A \Pi_0^*}$.

In definitie, revenind la figura din enunt, unghiul de taiere al cercurilor mobile H, H^* e egal cu unghiul fix $\widehat{\Pi_0 A \Pi_0^*}$.

14. VIII. 1943

Mulți onorate Doamnă Inghiner,

Protejatul nostru ~~Alexandru~~ Dumitru Rădoi, care candidașă la pentru locul de frâncar, a fost respins la vîpita medicală, sub cuvînt că nu are vîzul bun. Bietul băiat e amărit tare!

Cu toate că nu sunt specialist, am întreprins cu el o experiență. Distinge admirabil literele mici și mici dela distanță și chiar culorile (pentru că le-a fost infuzat, a fost respins). Sufere bietul băiat de o necare imprecizie de limbaj, dar nu astă sunt chemați să constate doctorii. De exemplu, nu are în vocabularul lui cuvîntul alibiachiu și din stîra sa conștientă și nu îl ține tipice culturale.

Comisia a fost compusă din doctorii: J. Glăvan, E. Săveanu, R. Căciulan, J. Ghivocă, M. Petrescu.

Vă rog, scumpe Doamnă Inghiner, dacă nu sînt eu prin nepăcînt, o ultimă intervenție! Poate că doctoria vor admite o reexaminare. Vor da divadă, prin această, de spirit într-o devor științific, căci eu o grasă la proiectul. și contape vice specialist.

Cu sentimentele cele mai devotale

D. Barbilian

- 1895 — La 19 martie, se naște DAN BARBILIAN (ION BARBU), la Cimpulung Muscel, ca fiu al judecătorului de pace din Rucăr, Constantin Barbilian și al Smarandei Barbilian.
- 1902 — Urmează clasele primare la Cimpulung.
- 1906 — Dămienescu (Roman), Stilpeni (Muscel).
- 1906 — Începe studiile liceale la Pitești și le continuă la București (cursul superior, la liceele „Gh. Lazăr” și „Mihai Viteazul”).
- 1912 — Elevul Dan Barbilian câștigă un concurs al „Gazetei matematice”, dând o soluție la care nu se gândise nici prof. G. Țițeica, unul dintre organizatorii lui.
- 1914 — După luarea bacalaureatului, este admis la secția de matematici a Facultății de Științe din București.
- 1916 — Din pricina războiului, își întrerupe studiile.
- 1918
- 1919 — Colaborează la „Sburătorul”, unde este prezentat elogios de Eugen Lovinescu. Dintre poeziile publicate aici, amintim: „Lava”, „Munții”, „Umanizare”, „Panteism” ș.a.
- 1921 — Tipărește placheta „După melci”. Pleacă în Germania pentru pregătirea examenului de doctorat. Studiază la Goettingen, Tübingen și Berlin.
- 1925 — Se căsătorește la Giurgiu cu Gerda Hossenfelder, fiica unui medic din Cottbus, pe care o cunoscuse în 1923.
- 1929 — Își ia doctoratul în matematică cu o teză intitulată „Reprezentarea canonică a adunării funcțiilor ipereliptice”.
- 1930 — Publică volumul „Joc secund”.
- 1932 — Devine conferențiar la catedra de matematici și geometrie descriptivă.
- 1935 — Apare micromonografia „Ion Barbu” de Tudor Vianu.
- 1942 — Devine profesor titular la catedra de algebră.
- 1944 — Continuă să predea la Facultatea de matematică a Universității din București.
- 1956 — În revista „Viața românească”, îi apare ultima poezie ocazională, „Bălcescu trăind”.
- 1961 — La 11 august, încetează din viață, la București.

Mama

Zi de toamnă. Stropii grăi luvesc cu furie geamul. Ușii se deschide. Mama pășește ușor cu o carte în mână.

Mă privește îndelung, în tăcere:

— Te deranjez?

— Nu.

— Aș vrea să discutăm.

Ottează, îndreptînd ochii spre fereastră.

Vorbește încet, abia șoptit:

— Aș vrea... Ești mare, ușor că...

Se-ntoarce din nou:

— Nu ești copilul mamei...

Deodată, totul se învîrtește în jurul meu, masa fugе undeva, departe.

Păpușa care îmi aducea aminte de ziua cînd împlinisem cinci ani, mă privește mirată. Închid ochii. Încerc să cred că nu-i adevărat. Că totul e un vis. Un vis urît.

Vreau să-i spun mamei că nu cred, că nu-i adevărat... dar nu pot îngîna nici o silabă.

Mama plînge. Iau mîinile ei în mîinile mele și abia acum văd că ele nu seamănă cu nici o altă mîină.

Degete lungi, albe și crestele palmelor bine conturate. Le-am apropiat cu stîințenie de buzele mele și le-am sărutat prelung, ca două obiecte prețioase pe care vrei să le păstrezi deap pentru tine...

Anișoara LĂDUNCA,

clasa a X-a C

Cu aproape zece ani în urmă, înfăptuirea a făcut să mă întâlnesc cu opera unui genial poet și filozof pakistanez al cărui nume era *Mohammad Iqbal*. Contemporanii i-au acordat în semn de mare prețuire titlul de *Allama*, denumire aproape intraductibilă. Fascinat de universul poetic pe care mi-l desopereau versurile și filozofia am încercat să răsădesc planta exotică a operei sale în gîla graiului nostru moldo-valah.

Întreprindere dificilă chiar pentru erudiții orientaliști din cele câteva zeci de țări în care a fost tradus. Rodul acestei strădanii va fi volumul ce va apărea anul acesta la Editura „Albatros”.

Implinindu-se anul trecut o sută de ani de la nașterea sa, aniversare sărbătorită în cadrul marilor manifestări pe linie de UNESCO, Academia *Iqbal* și Universitatea Punjab din Lahore au organizat comemorarea centenarului poetului în cadrul unor uriașe manifestări la care au participat ca invitați iubitori și prieteni ai operei sale din 38 de țări din întreaga lume.

Congresul a început în ziua de 1 decembrie printr-un pelerinaj la mausoleul poetului după care s-a vizitat uriașă moschee *Badshahi* aflată în imediata apropiere. De aici s-a vizitat casa memorială *Iqbal* unde sînt adăpostite lucruri ce au aparținut lui *Allama* precum și o expoziție de manuscrise.

Lahore este un oraș al unor străvechi monumente, relieve ale unei zbuciumate istorii.

Orele pe care le-am petrecut în celebra grădină *Shalimar* sînt de neuitat. A fost creată de arhitectul *Ali-Mardan* la 1632 din porunca regelui *Shah-Jahan*. Pavilioane, trei terase de marmoră și 400

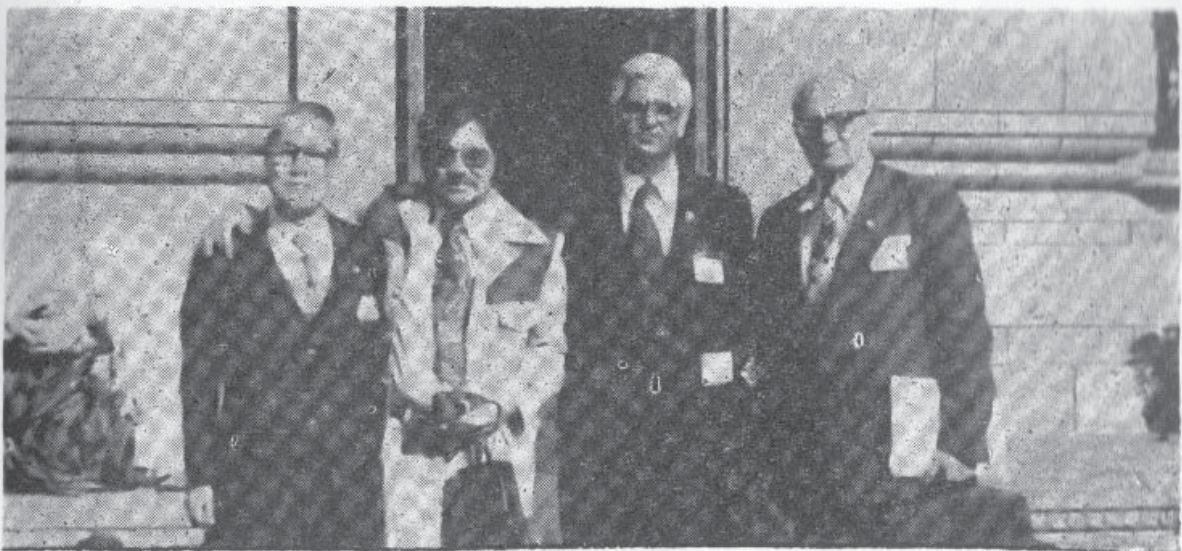
Ion Larian POSTOLACHE

(Continuare în pag. 800)

Călătorie în țara legendelor PAKISTAN

*Insemnări
de la Congresul
Internațional
Allama Mohammad
Iqbal*

Lahore, 1-8 dec. 1977

În fața mausoleului lui *Iqbal*. De la stînga spre dreapta : **Haji Abdul Karim Saitoh**, prof. la *Takushoku—University* din Tokio ; **Joel Jalaluddin de Los-Santos**, prof. la Universitatea din Filipine ; prof. pakistanez dr. **S. Dil**, profesor la Universitatea San-Diego, Statele Unite ; **Ion Larian Postolache**.

de întini artezene legate între ele prin canale. Ce minunate seri vor fi aici în luna martie a fiecărui an când au loc marile serbări „Meta-I-Chiraghan” sau „Festivalul lămpioanelor”. Același sentiment te stăpânește și în lafa construcției Fortului-Lahore, unde se află mormântul lui Jehangir-cel-drept, fiul lui Agbar și tatăl lui Shah-Jahan. Treceți prin „Divan-e-Cas” sala audiențelor particulare de la Iereastră căruiă, din spatele unui paravan traforat în marmură împăratul se arăta cândva supușilor săi. Alături e „Shish-Mahal” sau sala-oglinzilor. Aprinzând o iacălie scapă, lumina ei se reflectă în mii de bucăți de oglindă de formă convexă ce sînt încastate în mozaicul bolșii și al pereților făcîndu-te să te crezi într-o călătorie prin Constelații.

Prin poarta Almagiri se ajunge la fostul Hazuri-Bagh, și mai încolo la Diwan-e-Khaas.

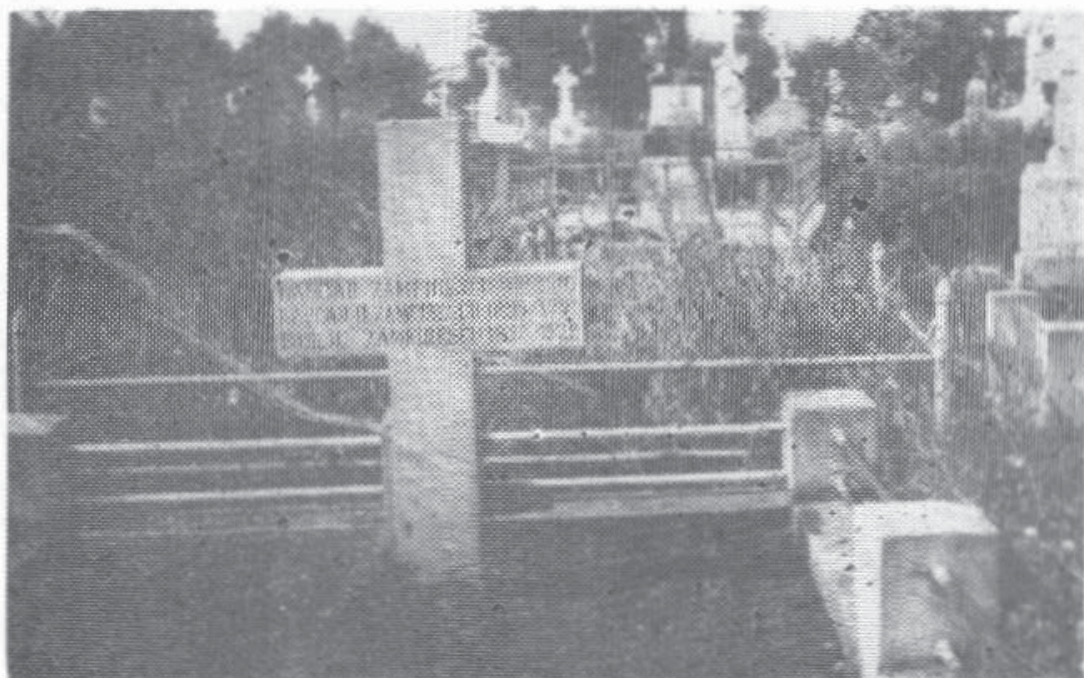
Deschiderea și închiderea Congresului s-au făcut în „Faisal-Auditorium” de la Universitatea Punjab, aflată în partea de nord a orașului Lahore, iar comunicările s-au ținut în saloanele hotelului Intercontinental. Ca limbi oficiale pentru lucrările Congresului au fost: araba, persana, urdu și engleza. S-a făcut o excepție pentru subsemnatul: am expus comunicarea în franceză și a fost tradusă în limba urdu de către un traducător persan, în ziua de 6 decembrie. Ziua de 8 decembrie a fost consacrată vizitării orașului Sialkot, locul de naștere al poetului, localitate aflată la aproape 200 de km la nord de Lahore. Drumul, printr-un peisaj exotic de decor de palmieri și de plantații de banani, trecea prin orașele și satele decorate sărbătorește în cinstea mării aniversări. Pe cîmpuri se seccrau orezul și grîul. Sialkotul ne-a primit cu zeci de mii de oameni pe străzi, cu ciorchini de oameni pe la ferestre și balcoane. Ni se atîrnă de gît ghirlande de tranșafiri albi și galbeni și ni se aruncă de sus, fără exagerare, tone de flori și de petale.

Străzile sînt înguste, casele au terase, sute și sute de magazine mici expun cele mai diferite și mai neașteptate mărfuri. E un oraș-bazar. În prăvăliile minuscule, tixite de mărfuri, meșteri iscusii în cele mai diferite meserii lucrează sub ochii trecătorilor. Vase de aramă sau de alamă cizelate cu cele mai complicate desene ies din mîinile unor neîntrecuși artiști, prelucrate doar cu ciocanul și cu niște dălțițe.

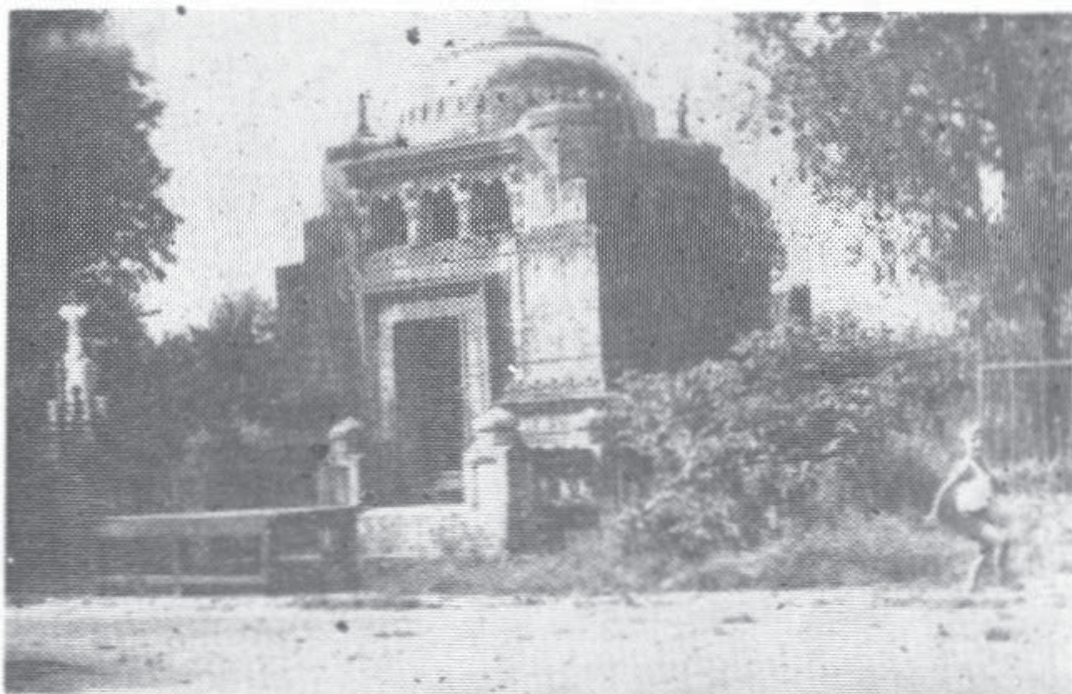
Casa părintească a lui Iqbal, clădire veche cu două etaje și cu un magazin la parter, se află în cartierul comercial al orașului. Scări de fier urcă abrupt ducînd sus în fosta locuință din anii tinereții poetului. Acum e casă memorială în care s-au adunat o parte din cărți și cîteva reliceve. Un aer de meditație gravă plutește prin toate aceste vechi încăperi.

Astfel a fost cinstit de către urmași un poet, unul din marii poeți ai lumii, a cărui glorie va stăpîni veacurile, găsindu-și an de an loc în cele mai multe din limbile globului și trecînd astfel în Universalitate.

Călătorie în țara legendelor **PAKISTAN**

Cimitirul Sudic — Focșani. Mormîntul lui Duiliu Zamfirescu...

...și cavoul lui Dumitru Simionescu-Rîmniceanu (alias Tănase SCATIU).

O ipoteză științifică :

MU — un continent dispărut? ⁽¹⁾

În anul 1959, apare în America o lucrare a colonelului James Churchward, „The Post continent of MU”, rod a 20 de ani de studii și meditație. La baza tuturor problemelor tratate, stau două serii de tablete găsite la NAACAL (India) și o colecție de pietre gravate (2500), descoperite în Mexic, care se completează reciproc și care vorbesc

ribil vârtej de foc, mai întâi, și apoi de apă, în urmă cu 12 000—12 500 de ani. Despre povestea distrugerii Patriei-mamă a omenirii ne vorbesc o serie de documente vechi care se păstrează astăzi în marile muzee: cărțile vechi MAYA, scrise la YUCATAN, manuscrisul TROANO care se află azi la BRITISH MUSEUM, și CODEX CORTESIANUS care se păs-

despre existența cu mult timp în urmă a unui continent, leagăn al omenirii, MU, Atlantida oceanului Pacific.

Acest pământ se întindea la vest de America de Nord și la est de Asia, de la nordul insulelor HAWAI până la FIDJI, pe de o parte, și insula Paștelui, de cealaltă, și era locuit de o civilizație superioară nouă din multe puncte de vedere, formată din 64 000 000 locuitori. Apărut acum 50 000 ani, MU ar fi pierit într-un te-

trează la Muzeul național din Madrid, epopeea hindusă, „RAMAYANA” scrisă de istoricul WALMIKI sub îndrumarea lui NARANA, mare preot al templelor sacre RISHI care citise vechile arhive. La fel de importante sînt și picturile rupestre din grottele troglodite (în care trăiau oamenii preistorici din cuaternar) din vestul Americii, ruinele, templele de piatră din insula Paștelui, Mariane, Panape, Mangaia, Tonga-Tabou etc. În urma studiilor făcute, Church-

ward încearcă să descrie continentul pierdut. Astfel, ne spune că era o vastă întindere (8000 km E-V și 5000 km N-S), o foarte frumoasă țară tropicală formată din câmpii fertile, străbătută de numeroase fluvii, râuri, pârâuri; vegetația luxuriantă acoperea totul în verde. Plajele erau mărginite de mari palmieri și în lungul râurilor ierburi înalte se balanșau în bătaia brizei. În vale, râurile formau lacuri în jurul cărora înflorau lotuși. Drumuri largi mergeau în toate direcțiile. Locuitorii formau triburi diferite care erau sub același guvernământ. Regele se numea **RA MU** iar țării i se spunea **Imperiul Soarelui**. Toți aveau aceeași religie, adoptând divinitatea, crezând în imortalitatea sufletului. Nu exista barbarie, căci toți erau egali, copiii ai lui MU. Cei mai mulți se ocupau cu navigația. Numeroase porturi erau construite la gura fluviilor de unde plecau nave în toate direcțiile. Alții ridicau temple, palate, monumente, șapte orașe distingându-se în mod deosebit de celelalte. MU a fost victima unui cataclism. Totul începu cu un vuiet puternic care urca din adâncurile pământului de scuturări telurice și erupții vulcanice. Un imens val seismic cuprinse câmpiile și orașele superbe. Vulcanii improșcau totul cu lavă. După un timp s-au liniștit. Poporul a alungat teama și a construit ceea ce a fost distrus. Viața continuă ca mai înainte. Câteva generații mai târziu, MU fu victima unui nou cataclism. În manuscrisul TROANO se scrie: „Întreg continentul se înălță și se prăvăli de sus ca talazurile oceanului. Pământul se zguduia. Temple și palate se năruiră, monumente și statui fură prăbușite“. În acest timp, focurile subterane se uniră într-o brasieră de 5 km diametru. În timpul nopții, MU fu distrus. O altă forță — 300 milioane m³ apă — îi fu giulgiu. Foarte puțini din locuitorii au putut scăpa fugind pe insulele care au rezistat dezastrului și care amintesc astăzi de ceea ce a fost Imperiul Soarelui.

Insula Paștelui, care se găsește la S—E de POLINEZIA, la 2100 mile de coasta Americii de Sud, are o întindere de 118 km, pe care se găsesc statui colosale, pietre sculptate, efigii de la 6 pînă la 21 m înălțime. Aici s-au găsit 7 tăblițe care vor-

besc de dispariția lui MU. Pe insulele Rarotonga și Mangaia din arhipelagul COOK (40° sud de Hawai) se găsesc vestigii similare. Cum nu există cariere, este firesc să se creadă că pietrele au fost aduse de foarte departe. În insulele GILBERT și MARSHALL, indigenii folosesc simbolurile sacre ale Patriei-mamă ca ornamente fără să cunoască semnificația lor. Insula PANAPE ar fi putut fi una din cele 7 capitale căci aici există un mare templu construit din bazalt. În insulele Mariane, s-au descoperit coloane înalte de piatră, retezate, situate deasupra unei pietre semisferice. Adesea aceste pietre sînt răsturnate ca și cum ar fi fost aruncate la pămînt de o zguduire. În HAWAI se întinde o vastă mină numită KUKII. Construcția a fost orientată spre cele 4 puncte cardinale, simboluri ale celor 4 forțe primare.

Caracteristic tuturor insulelor este terenul pavat cu pietre mai mici sau mai mari în așa fel încît să se îmbine perfect, urme ale vechilor drumuri ale continentului de care vorbesc documentele. Că ar fi existat MU ne-o spun și legendele foarte numeroase din Noua Zeelandă sau figurile caracteristice gravate pe bumerangurile triburilor din nordul Australiei, picturile rupestre cu 3 semne remarcabile: simbolul RA, cifra 3 și securea, care nu era cunoscută de indigenii cînd englezii au venit aici. Se pot găsi cîteva referiri și în scrierile filozofilor Greciei antice. În timpul cînd Euclide era arhonte, gramaticienii greci au recompus alfabetul atenian și i-au dat forma actuală. Alfabetul grec este compus azi din vocale MAȚA formînd o poveste a distrugerii lui MU care se începe astfel: „Apăsătoare, apele năvăliră pe câmpii. Ele acoperiră pămînturile joase...“.

(alpha: al=apăsător; paa=a năvăli; ha=apă;

beta: be=a merge; ta=cîmpie.

Continuarea alfabetului este continuarea legendei).

Originea crucii grecești pare să fie blazonul lui MU simbolizînd cele 4 forțe primare cu ajutorul cărora divinitatea ar fi creat lumea.

Paula CRISTIAN,
clasa a XII-a C

(Va urma)

„CINSTIRE SCRIERII ȘI ROSTIRII CORECTE ROMĂNEȘTI”...

...este tema emisiunii „Odă limbii române”, pe care **RADIODIFUZIUNEA ROMÂNĂ** a realizat-o la Liceul „Unirea”, în zilele de 8 și 9 februarie a.c. Și-au dat concursul profesorii: **Neculai CHIFAN**, **Ecaterina BALAȘ**, **Aurel BUDESCU**, **Petrache DIMA**, **Vasile STAN**, **Marieta TUDORACHE**, **Ștefan VASIL**, tânărul poet **Virgil PANAIT**, precum și elevii: **Gabriela MOISE**, **Clement SATALA**, **Silvia DRAGHICI**, **Monica PETRESCU**, **Toma MANEA**, **Daniel DOPCA**, **Graziella-Mihaela VARVARA**, de la cursurile de zi, și **Ștefan BOȘTEAC**, **Ana DRAGOMIR** și **Dumitru NICHIFOR**, de la secția serală.

Redactor: prof. **George MIREA**.

(În numărul viitor, vom publica un text prescurtat al dialogului purtat).

EMISIUNE T.V.

La 9 februarie a.c., **Cornel ARMAȘU**, **Puiu ȘERBĂNESCU** și **Ion CRISTEA** de la **TELEVIZIUNEA ROMÂNĂ** au surprins aspecte din cadrul ședinței colectivului redacțional, în care s-a definitivat sumarul numărului de față al „Revistei noastre”.

Au participat: prof. **Petrache DIMA**, **Virgil PANAIT**, precum și elevii **Irimia BĂLESCU**, **Anișoara LADUNCA**, **Gabriela MOISE**, **Clement SATALA**, **Margareta BAHAMAT**, **Dana ZANETE**, **Nina TACHE**, **Corneliu MIRON** (Liceul industrial nr. 1) și **Liliana TÂNASE** (Școala generală nr. 10).

LANSARE

Sîmbătă, 25 februarie a.c., la **Librăria „Miorița”**, a fost lansată placheta de versuri „Jurămînt pe apa vie” de **Floarin MUSCALU**. Cartea a fost prezentată de cunoscutul scriitor **Mircea Radu IACOBAN**, directorul Editurii „Junimea”, și de criticul literar **Valeriu CUȚITAȘU**. Este al treilea volum al poetului focșănean.

CONCURS

Romanul „Însemnări tîrzii” de **Traian OLTEANU**, redactor la gazeta „Milcovul”, a fost selectat și propus pentru publicare de juriul Concursului pentru debut în proză pe anii 1976-1977, organizat de Editura „Junimea”, sub președenția prof. univ. dr. doc. **Constantin CIOPRAGA**.

„GRAI ȘI SUFLET ROMĂNESC”

La 3 martie a.c., Studioul de radio — Iași și Filiala Focșani a Societății de științe filologice au pus în dezbatere diferite probleme legate de evoluția limbii române. La această anchetă, au participat elevi, muncitori din întreprinderile orașului nostru, cadre didactice etc. Emisiunea a fost realizată de **Camelia SAVITESCU**, redactor, și de profesorii: **Marieta TUDORACHE**, **Gheorghe ZAHARIA** și **Petrache DIMA**, membri ai filialei.

EXPOZIȚIE

La începutul lunii martie a.c., sub egida Comitetului județean de cultură și educație socialistă, s-a deschis, în holul Cinematografului „Lepșa” din Focșani, o expoziție de artă plastică și artă populară a creatorilor vrînceni.

Considerații psihologice cu privire la CREATIVITATEA TEHNICĂ

MOTO

„...trăim într-o lume în care în curînd, nu va mai fi loc decît pentru inventatori !”

Gaston BERJER

În ultimul timp, un număr tot mai mare de savanți și oameni de cultură, scrutînd viitorul, apreciază că am intrat într-o epocă în care, în curînd, progresul economic și social al națiunilor nu va mai depinde ca pînă acum de bogățiile solului și ale subsolului, de investiții și nici măcar de tehnică, ci de oameni, de oameni bine formați, de oameni creatori. „Actele creative — observă Calvin W. Taylor — afectează enorm nu numai progresul științific, ci și societatea omenească în general, iar acele națiuni care vor învăța mai bine cum să identifice, să dezvolte și să încurajeze potențele creatoare ale poporului lor, vor fi avantajate. Creativitatea este o calitate umană ce are adînci implicații în schimbarea istoriei și reformarea lumii“. Tocmai de aceea societatea noastră socialistă și cu atît mai mult cea comunistă sînt vital interesate în dezvoltarea și afirmarea, în proporții de masă, a personalităților creatoare.

La realizarea actului creator participă toate componentele sistemului uman. Dealtfel, creativitatea este definită ca activitate conjugată a tuturor funcțiilor psihice ale persoanei (intelectuale, afective, volitive) conștiente și inconștiente, native și dobîndite, de ordin biologic, psihofiziologic și social, implicate în producerea noului și originalului. Procesele psihice aflate în relație formează **structurile creative** care participă într-un fel sau altul la invenții și descoperiri.

Structura de acumulare și cîmp de cuprindere a informației ocupă un loc important în realizarea actului creator. În cadrul ei, memoria, gîndirea, interesele și alte procese și fenomene psihice alcătuiesc un continuum, o simbioză funcțională încît, între ele se realizează un permanent du-te-vino. Informațiile sînt prelucrate, triate, clasificate la nivelul gîndirii, după care sînt stocate în memorie. Sînt readuse iar la nivelul gîndirii, care continuă activitatea de sinteză și analiză; le retriază, le reclassifică, le pune în noi contexte, le reorganizează, le completează, elimină pe cele superflue, după care le transformă iar în memorie pentru o perioadă mai lungă sau mai scurtă, ca apoi să revină din nou la ele.

Referindu-se la corelația dintre cantitatea informației și creativitate, Al. Osborn, psiholog american, afirmă: **cantitatea produce calitate**. Cu cît persoana dispune de mai multe informații, cu atît are mai multe șanse ca printre ele să se afle și datele necesare finalizării actului creator. După unii autori, considerațiile lui Osborn sînt valabile doar pentru creatorul obișnuit. În ceea ce privește geniile creatoare, se apreciază că nu sînt în stare să înmagazineze cunoștințe și că spiritul inventiv poate fi distrus de un învățămînt bazat pe memorie. W. I. Beveridge merge așa de departe, încît afirmă că pentru a fi creator trebuie să citești puțin și să gîndești mult.

Păreră noastră este că afirmațiile de mai sus se bazează pe faptul că persoanele creative realizează o **filtrare a informației** ceea ce dă impresia aparentă că sînt refractare la acumularea cunoștințelor. Fără cunoștințe, fără date și fapte luate din realitate nu se poate crea nimic. Ceea ce este caracteristic persoanelor creative este că ele memorează

conf. dr. Dumitru VRABIE

CREATIVITATEA TEHNICĂ

(Urmare din pag. 805)

numai **cunoștințele cu caracter metodologic**, adică acele cunoștințe în măsură să influențeze logica internă a unei discipline.

Capacitatea de a compune și recompune din date vechi, cunoscute, **sisteme și structuri cu funcționalități noi** este apreciată ca fiind esența creativității. De aceea **structura asociativ-combinatorie** ocupă un loc fundamental în actul creator. Această structură este formată, aproape în exclusivitate din **imaginație** (fantezie) și **inteligentă**. Imaginația susține inteligența și inteligența ghidează și dirijează imaginația. În cadrul structurii asociativ-combinatorii imaginația participă în mai mare măsură la realizarea funcției de combinare, în timp ce inteligența la realizarea funcției asociative (relaționale). Combinarea este o operație definitorie pentru imaginație. Pornind de la anumite date, relații sau procese și supunându-le unei combinări de tipul amestecului persoana creativă realizează o **sinteză imaginativă nouă** în care elementele își pierd identitatea anterioară. **Chimia** reprezintă un veritabil imperiu de infinite combinații posibile. **Metălurgia** își definește performanțele prin aliaje a căror posibilități sfidează orice limită. Dar cele mai interesante sînt probabil combinațiile de idei. Cum observă Ernest Dimnet: „O idee crește anexându-le pe cele învecinate“. Este ceea ce facilitează construcția interdisciplinară a cunoașterii științifice unitare.

Operațiile imaginației, puternic influențate de impulsurile afective, posedă un înalt grad de plasticitate și de libertate combinatorie. În înțipinirea posibilului, imaginația pornește de la paradigme „orice este posibil“ și de aceea operează în orice fel și în orice formă. Pentru a ne da seama de modul cum funcționează combinatorica psihicului uman putem face o analogie cu proprietatea de combinare a caleidoscopului. Se știe că privind într-un caleidoscop vom observa o anumită structură; deplasînd cilindrul aparatului vom vedea numeroase alte structuri. Spiritul nostru operează într-o manieră similară. Frământîndu-vă mințile veți găsi o infinitate de elemente acumulate de experiență, asemenea rezervei de informație stocate în memoria unui calculator. Prin manevra care pune în mișcare calculatorul mintal se pot obține nenumărate idei noi, care sînt altceva decît rezultatul combinărilor succesive a elementelor preexistente.

În strînsă legătură, cu imaginația și inteligența, în cadrul structurii asociativ-combinatorii, mai participă și **intuiția** care ne apare ca o stare de **iluminare bruscă**, de surprindere a unor relații creative fundamentale; de clarificare a unei probleme, de găsire a unei soluții îndelung căutate. Este revelatoare în acest sens situația creatoare a lui H. Coandă în descoperirea efectului ce-i poartă numele. Cî ocazia zborului din 16 decembrie 1910, Coandă observă înspăimîntat cum flăcările jeturilor au început să se abată pe deasupra fuselajului de lemn, punînd în pericol aparatul. Acest fapt de observație, înregistrat în 1910, a trebuit să aibă o **perioadă de incubație** de 20 de ani pentru a trece din **fapt de observație în fapt științific**. H. Coandă descrie acest lucru în felul următor: „... Într-o zi aflîndu-mă în baie, mă jucam amuzat cu picăturile de apă. Am observat cum picăturile de apă vin și se preling de-alungul degetului, la fel ca jetul flăcărilor, de-a lungul fuselajului avionului meu. Atunci m-am lămurit; m-am lămurit de-a binelea, că acest lucru este în legătură directă, cu ceea ce s-a întîmplat cu jetul ce venea asupra aparatului cu care zburam în 1910... Deslușeam, acum, în baie, mersul fluidului... M-am hotărît să studiez acest efect“.

Analizînd această descoperire vom constata că ea a trecut prin cinci etape: a) un fapt de observație; b) o perioadă lungă de incubație; c) o analogie în baie între scurgerea picăturilor de apă pe deget și scurgerea flăcărilor spre fuselajul avionului; d) o intuiție luminatorie în baie; e) cercetarea fenomenului (formularea efectului Coandă).

(Va urma)

Henri Coandă

Henri Coandă, „părintele aviației cu reacție”, s-a născut la 7 iunie 1886 la București.

Urmează școala fiilor de militari din Iași distingându-se de pe atunci prin tenacitatea și calitățile excepționale de pătrundere în tăinele științei. În 1907, devine sublocotenent de artilerie, absolvind „Technische Herchschule” din Charlottenburg.

În toamna anului 1907, este student al Universității din Liège, urmând cursurile Institutului de electrotehnică Montefiore, de inginerie mecanică-electrică.

Din copilărie, H. Coandă a fost atras de mirajul vântului după cum afirmă: „Mitul vântului a fost muza care mi-a călăuzit întreaga viață”. Spiritul său inventiv s-a manifestat de timpuriu, Coandă năzuind a crea ceva nou și original în domeniul zborului mecanic, îndcosebi în propulsia aparatelor de zburat.

Așa se explică faptul că la numai 24 de ani, în octombrie 1910, expune în cadrul celui de-al doilea salon aeronautic de la Paris primul avion cu reacție din lume, provocând senzație printre specialiști. Astfel, inginerul Gustave Eiffel, deosebit de impresionat de turbo-propulsor, i-a spus lui Coandă: „Păcat, băiete, că te-ai născut cu 30 de ani, dacă nu cu 50 de ani prea devreme”, subliniind faptul că invenția tînărului român o luase înaintea timpului.

La 16 decembrie același an, H. Coandă realizează pe cîmpia Issy-les-Monlinox de lângă Paris, pentru prima oară în lume, un zbor cu un avion reactiv.

H. Coandă intră în istoria aeronauticii și prin cele 26 de tipuri de avioane axate pe 11 tipuri distincte realizate într-un interval de 9 ani (1907—1916).

În anul 1934, descoperă celebrul efect care îi poartă numele. Brevetul se intitulează „Procedeu și dispozitiv pentru devierea unui curent fluid pătrunzînd într-un alt fluid”, iar fenomenul constă în faptul că apropiînd unui jet îngust de fluid o placă plană sau curbă, jetul deviază de la direcția inițială și aderă la această placă. Prin fenomenele produse, efectul Coandă are un cîmp fertil de aplicații, multe din acestea fiind descoperite și breveteate chiar de savant. Dintre acestea amintim: „Aerodinamică lenticulară Coandă”, „Sisteme de extracție a țigeliului prin gazlift”, „Catapulta pneumatică cu ejectoare «Coandă»”, „Ejector cu ajutor «Coandă» de tip interior”, „Ventilație și climatizare”, „Sisteme de transport tubular de mare viteză”.

A fost unanim apreciat. Amintim aici medalile de aur ale orașelor Paris, Nisa, Bruxelles, Padova (1929), apoi cea acordată în 1956 la New York. În 1957, Institutul Politehnic București îi acordă titlul de „Doctor honoris causa”.

Cîțiva ani mai tîrziu, i se decernează la Paris medalia de aur „Des vieilles tiges” pentru servicii excepționale aduse aeronauticii, iar cu un an înaintea morții primește la Londra diploma de membru de onoare

al Academiei Aeronautice din Anglia. După reîntoarcerea în țară, este numit consilier, cu rang de ministru pentru problemele de știință și tehnologie la Consiliul de Stat al R.S.R.

A avut preocupări și în alte domenii. Pe plan artistic, discipol al lui Rodin, realizează sculptura miniaturală în bronz „Prometeu dezlănțuit”.

Dincolo de aceste date și informații, noi am vrut, mai bine zis am încercat să conturăm personalitatea polyvalentă a aceluia ce a fost un exemplu de activitate tehnico-științifică și patriotică.

Mariana KOVACS,
Vasile CASTU,
clasa a XII-a B

Continuând vechi și valoroase tradiții făurite de înaintași, școala românească contemporană de chimie contribuie prin cercetări în diverse domenii la construirea grandiosului edificiu al industriei moderne.

Progresele sînt înfăptuite, ca de altfel în toate domeniile, de personalități care prin forța lor de creație și printr-o muncă asiduă participă la dezvoltarea cercetării noastre științifice.

Cercetarea științifică are la bază activitatea desfășurată în centrele de învățămînt chimic superior, care, prin colectivele de oameni de știință și cadre didactice, constituie adevărate nuclee de cercetare în cele mai variate domenii ale chimiei și tehnologiei chimice. Unul dintre acestea s-a format în jurul academicianului Costin D. Nenițescu (1902—1970) care are importante merite în domeniul chimiei organice. Printre numeroasele sale cercetări, putem aminti aplicațiile catalizei prin clorura de aluminiu în domeniul hidrocarburilor saturate, brevetarea și aplicarea unui procedeu original de obținere a polietilenei la presiune joasă, cercetări asupra reacțiilor de tip Friedel-Crafts, izolarea unor acizi naftenici din petrol etc.

Opera academicianului C.D. Nenițescu a fost continuată de colaboratoarea sa, Ecaterina Ciorănescu-Nenițescu, care a făcut studii în domeniul medicamentelor de sinteză.

Trecînd la chimia anorganică, putem aminti și aici unele figuri proeminente. Școala de chimie analitică românească a fost dominată de personalitatea academicianului Raluca Ripan (1894—1975). Fondatoare a Centrului de chimie din Cluj, aceasta a sintetizat numeroși complecși cu aplicații în chimia analitică, a elaborat micro și macrometode de dozare a unor cationi (plumb, telur, talin) și a unor anioni și a editat manuale de o largă utilitate.

O altă ramură a chimiei moderne care a luat amploare în anii noștri este chimia fizică. Cel care și-a consacrat întreaga activitate acestui domeniu este academicianul Ilie Murgulescu, care a polarizat în jurul său o întreagă pleiadă de specialiști.

Contribuții românești

Reprezentative sînt cercetările asupra proprietăților termodinamice ale amestecurilor de săruri topite, precum și cele asupra descompunerii termice a metanului, disocierii carbonatului de calciu, oxidării metalelor, cu mare aplicabilitate practică.

Un domeniu al cercetării românești, recunoscut pe plan mondial, este petrochimia. Aceasta a luat o mare amploare prin înființarea Institutului petrochimic și a Institutului de cercetări petrochimice din Ploiești.

Problemele tot mai complexe puse în fața industriei chimice au făcut ca toate institutele și centrele specializate să fie unite în cadrul Institutului național de cercetări chimice. Fondarea acestuia este strîns legată de numele acad. dr. ing. **Elena Ceaușescu**. Sub conducerea sa, cercetările au fost extinse în domeniul compușilor macromoleculari privind stadiul unor polimeri și copolimeri din clasa elastomerilor, care a dus la crearea unei industrii moderne a cauciucului sintetic. Prin întreaga sa activitate, acad. **Elena Ceaușescu** a dus la creșterea prestigiului științei românești pe meridianele lumii, prestigiu recunoscut prin numeroase titluri de onoare și distincții.

Avînd ca sarcină rezolvarea numeroaselor probleme care apar în industria chimică românească aflată în plină afirmare, cercetarea chimică a găsit cele mai bune metode de folosire a diverselor surse de materii prime contribuind astfel la dezvoltarea economiei românești.

Valentina ANGHEL,
clasa a XII-a B

Muzeul tehnic

Recent, comitetul U.T.C. al școlii noastre a inițiat o excursie la București avînd ca prim obiectiv vizitarea Muzeului centrului de documentare tehnică aflat în Parcul Libertății.

Ajunși aici, ni s-a făcut o primire foarte călduroasă (deși în muzeu era frig) și astfel, sub îndrumarea directă a unor ghizi competenți am parcurs rînd pe rînd secțiile muzeului care cuprindeau materiale din domeniul mecanicii, electricității, hidraulicii și aerospațial.

Evoluția în timp a tuturor celor expuse, cît și modul de prezentare alcătuit din machete, fotografii, panouri, diagrame și aparate originale

ne-au creat o impresie foarte plăcută, lărgindu-ne în același timp orizontul de cunoaștere.

Dar punctul cel mai atractiv pentru majoritatea elevilor l-a constituit secția aerospațială dominată de o capsulă construită în cele mai mici detalii la scara 1/1, alături de care, ca o culme a științei și tehnicii se aflau diferite mîncăruri concentrate sub forma unor tubulețe îmbietoare.

Apreciînd în mod deosebit ideea realizării acestui muzeu-document am părăsit acest lăcaș al științei și tehnicii mîndri de timpul în care trăim și cu speranța că în viitorul apropiat, printr-o pregătire temeinică, poate, unii dintre noi își vor aduce contribuția la îmbogățirea sa.

Dan-Silviu LAVRIC,
Daniela PUPĂZĂ
clasa a IX-a A

CRONICA FILMULUI

„Ultimul țărnam”

Este poate mai convingător un raport statistic, care înregistrează 10 000 de dolari ce se cheltuiesc în fiecare secundă pentru înarmare, dar nu poți rămîne insensibil la avertismentul mult mai elocvent, chiar pentru neavizați, al celui „Mai este încă timp, frate!” al lui Stanley Kramer din „Ultimul țărnam”.

Un om tînăr, fericit, vede în moartea premeditată unica soluție, dragostea nu-l mai ajută să sperie pentru că nimic nu-l mai poate ajuta, nici pe el, nici pe alții, dorește cu sinceritate moartea copilului său — iată cum încearcă Kramer să ne convingă de monstruoșitatea pe care, poate, omenirea este pe cale să o săvîrșească. Și drama vine din faptul că orice spectator, orice om normal ar ajunge să reacționeze la fel într-o situație similară.

V-ați gîndit cum ați reacționa atunci cînd ora pe care ne-am acordat-o singuri pornind o nouă cursă a înarmărilor își va fi risipit toate clipele?

Regăsești în acest film aceeași atmosferă plină de dramatice semne de întrebare din „Planeta maimuțelor” și „Evadarea din planeta maimuțelor”, filme pe care, de asemenea, ni le-a oferit televiziunea. Și mai regăsești același mod încîntat de a-i lăsa pe spectatori să descifreze singuri mesajul în care-l recepționează. Îl vor găsi

cu atît mai zguduitor cu cît filmul ca și alte creații ale regizorului („Binecuvîntați animalele și copiii”, „Ghici cine vine la cină?”) inspiră încredere în bunătatea oamenilor, în judecata lor sănătoasă, în solidaritatea și umanismul propriu nouă.

Acea Statuie a Libertății din „Planeta maimuțelor” s-a transformat acum într-o lozincă filfiind dezolant în vînt. Simbolul se adresează sensibilității pentru a determina rațiunea să acționeze.

Că oamenii iubesc oriunde și oriînd, că solidaritatea este una din valorile umane inalterabile, că socialitatea nu se alterează, că pot rămîne împreună pînă în ultima clipă susținîndu-se reciproc, că-și pot spune cu ultimele cuvinte: „te iubesc” și „frate”, că sintem și rămînem frați și că asta ne va ajuta să supraviețuim propriilor noastre greșeli, iată ce vrea să ne spună filmul lui Kramer.

Și mai vrea să ne spună că nu-i de ajuns să ne fi impresionat (căci „mulți lăcrimează și puțin plîng”). Să nu plîngem (filmul nu este o melodramă ieftină, deci nu este nici necesar, nici de ajuns), ci să strîngem din dinți și să ne întindem mîinile fericiți că încă mai avem timp.

Și îl ajută foarte bine să o facă o echipă care reunește pe Gregory Peck, un neașteptat Fred Astaire, pe veșnicul adolescent Anthony Perkins, dramatismul jocului Avei Gardner.

Gabriela MOISE
clasa a XII-a B

Din tainele conducerii automobilului

Criza de timp este o problemă pe care și-a pune orice om. În virtutea ei și în condițiile actuale social umane, se impun, astfel, legături rapide între oameni: „fermentul” este tocmai automobilul, care ajută omul să cucerească cât mai mult spațiu în cât mai puțin timp.

A conduce un automobil a devenit o necesitate, de aceea nu ne miră faptul că în țara noastră fiecare al zecelea cetățean în vârstă de peste 18 ani este posesorul unui permis de conducere.

Dar se mai ridică o problemă: accidente de circulație. Anual, ele macină, în lume, sute de mii de vieți. Iată de ce e necesar să cunoaștem toate aspectele circulației moderne, precum și numeroasele taine ale conducerii automobilului.

Elevul trebuie să fie conștiincios,

ceea ce i se spune este realitatea, să acționeze după cum i se indică pentru a nu crea situații periculoase.

Poziția la volan este foarte importantă ținând cont că de ea va depinde mobilitatea mișcărilor. Dacă am compara volanul cu un ceasornic, poziția cea mai corectă este la trei fără douăzeci sau patru fără un sfert.

De finețea acționării ambreiajului, frinei și accelerației depind plecarea de pe loc, pe care o vrem lină, și exploatarea rațională a automobilului.

Încălțăminte are un mare rol. În primul rând, ea trebuie să fie comodă, pentru a permite o acționare promptă. Omul de la volan nu are voie să plece de pe loc fără a se asigura uitându-se în oglinda retrovizoare, nu trebuie să confunde cele două momente distincte: asigurarea și semnalizarea.

Orice conducător auto are obligația să cunoască și să respecte cu strictețe regulile de circulație. Cea mai mică abatere de la aceste norme poate avea consecințe grave.

Violeta BRAN,
clasa a XI-a E.

SPORT

Gabriela Pustianu

Era în clasa a VIII-a, când drumul ei s-a oprit în fața stadionului. Curiozitatea, dorința de confruntare cu alții și cu sine însăși au împins-o spre acest minunat sport, care este atletismul.

— Nu ți-a fost greu?

— Da.

— Cum de n-ai renunțat?

— Nimic nu se face fără sacrificii.

Mi-a adus însă și satisfacții.

— Ce distincții ai obținut?

— Medalia de bronz la Internaționalele României — 1977 (lungime);

medalia de argint la Campionatele republicane de tineret — 1977 (pentatlon); medalia de bronz la Campionatele republicane, juniori I — 1977 (lungime); medalia de argint la juniori I — 1978. La „Cupa de cristal”, ediția 1978, m-am clasat pe locul IV (lungime).

— Ce-ai simțit pe podiumul de premiere?

— Bucuria victoriei.

— La cine te-ai gândit?

— La cei dragi și în special la tovarășul antrenor Ștefan Munteanu, pe care nu l-am mulțumit îndeajuns, cum de altfel, nici eu n-am fost mulțumită întotdeauna de rezultatele pe care le-am dobândit.

— Ce-ai admirat în cadrul concursurilor?

— Sportivitatea și prietenia.

— Următorul obiectiv?

— Autodepășirea.

Iordana MIRONESCU,
clasa a XI-a D

„Notre Revue“

„Notre Revue“, périodique des élèves du Lycée „Unirea“ de Focșani a été fondée en 1912 par le professeur Dimitrie PAPA-DOPOL. La première série, achevée en 1914 a été poursuivie, sous d'heureux auspices, par le professeur Petrache DIMA, en janvier 1972. Sa diffusion nationale a atteint avec le no 51 le chiffre total d'environ 80 000 exemplaires.

Le numéro présent este dédié à Dan BARBILIAN (Ion BARBU), l'érudit qui tient les mathématiques et la poésie pour les deux branches complémentaires et pyramidales de l'être. L'interview accordée par sa femme, le professeur Gerda BARBILIAN, à l'occasion de la visite rendue par les jeunes rédacteurs de la revue, le 22 octobre 1977, a pour titre „Dans les derniers huit siècles, le deuxième grand mathématicien et grand poète du monde à la fois“ : le Roumain Dan BARBILIAN (Ion BARBU). Encouragés par un accueil particulièrement chaleureux, les élèves ont prié l'interlocutrice de leur parler de la manière, dont elle a saisi l'oeuvre poétique de son mari. L'entretien a porté aussi sur les circonstances où elle a écrit le volume „Ion Barbu. Souvenirs“, de même que sur la mise en valeur de l'héritage scientifique et littéraire de Ion BARBU.

Le professeur Gerda BARBILIAN a confié à „Notre Revue“ des manuscrits et des photos inédits, dont le célèbre problème qui a valu à Dan BARBILIAN le premier prix du concours de 1912. En 1955, alors que sa femme était admise à l'hôpital, il est revenu à la charge, pensant encore à la résolution de l'équation.

Avant l'entretien, nous avons regardé encore une fois les fleurs jonchées sur le tombeau de l'auteur du „Jeu second“.

Les fleurs de la gratitude.

„Unser Zeitsc

„Unsere Zeitschrift“ der Schüler des Lyze Focșani wurde im Jahr Lehrer Dimitre Papa erste Reihe ist im Jahr worden.

Die Tradition wurde von dem Lehrer Petra genommen. Ihre Ver Sie ist bis zur Numm Auflagenhöhe ist von plaren.

Die vorliegende Nummer rühmten Mathematiker (Ion Barbu) gewidmet.

Das von seiner Frau Barbilian gewährte In heit des Besuches, de teure der Zeitschrift a tattet haben, heißt „I thematiker und Dich letzten acht Jahren Barbilian (Ion Barbu).

Von dem freundlich baten sie die Sprech Art, in der sie das 1 Gemahles verstande wertung des wissens rarischen Erbes Ion B

Die Lehrerin Gerda „Unserer Zeitschrift“ bekannte Fotos an, Nummer veröffentlicht

Darunter ist auch d der Schüler den mat werb im Jahre 1912 Jahre 1955, während kenhaus war, nahm er blems wieder auf. Vo ten wir eine Blume Verfassers des „Neb (Jocul secund). Es ist Dankbarkeit.

- **DIALOG LITERAR**
In ultimele opt veacuri, al doilea mare matematician si mare poet al lumii românu DAN BARBILIAN (ION BĂILIU) (interviul cu prof. Gheorǎ BARBILIAN — la poetului)
- **VIAȚA ORGANIZAȚIEI U.T.C.**
- **PRIETENII REVISTEI**
Aug. Z. N. POP
Dan SIMONESCUI
- **DINTRE SUTE DE CATARGE**
Un nume : Irimia BALESCUI
- **DEBUT**
Mama, de Anisoara Lăduneș, clasa a X-a
- **FOȘTI ELEVI AI LICEULUI**
Alexandru MAVRO
- **ANCHETA „REVISTEI NOASTRE”**
Relația părinți-copii — de elevii C. S. Iuliu, Paula Cristian și T. Loghin
- **MONOGRAFIA LICEULUI „UNIREA”**
Concluzii — de prof. Gh. Chiriac
- **CRONICA LICEULUI**
Eforturi încununete de succes — de prof. N. CHIFAN
- **CULTIVAREA LIMBII**
Despre bogăția și originalitatea locuțiunilor și expresiilor românești — de prof. univ. dr. Gh. BULGAR
- **PLASTICĂ**
Expoziția prof. Valeria Popescu
- **NOTE DE LECTURĂ**
„Românii toți s-adună...”
- **VRANCEA LITERARĂ**
Revista „Milcovia” — de N. Al. Rădulescu
- **LITERATURA UNIVERSALĂ**
Omar KHAYYAM
- **PERMANENTE**
Nicolae Iorga despre creația populară vranceană — de Dinuța MARIN
- **REMEMBER**
Memințul lui Duiliu Zamfirescu și cavoul lui Tanase Scatiu (foto)
- **CREATIVITATEA TEHNICĂ**
de conf. univ. dr. D. VRABIE
- **O IPOTEZĂ ȘTIINȚIFICĂ**
Mu — un continent dispărut ? (I)
- **NOTE DE DRUM**
Pakistan — de I. L. POSTOLACHE
- **FIZICA**
Henri Coandă
- **CHIMIE**
Contribuții românești

DAN BARBILIAN ÎN VIZIUNEA LUI FRANÇOIS PAMFIL
DIN ORADEA : „ÎL VĂD ADESEA CA PE UN MARE NOR ALB
ȘI PUR DEASUPRA ISARLÎKULUI”.